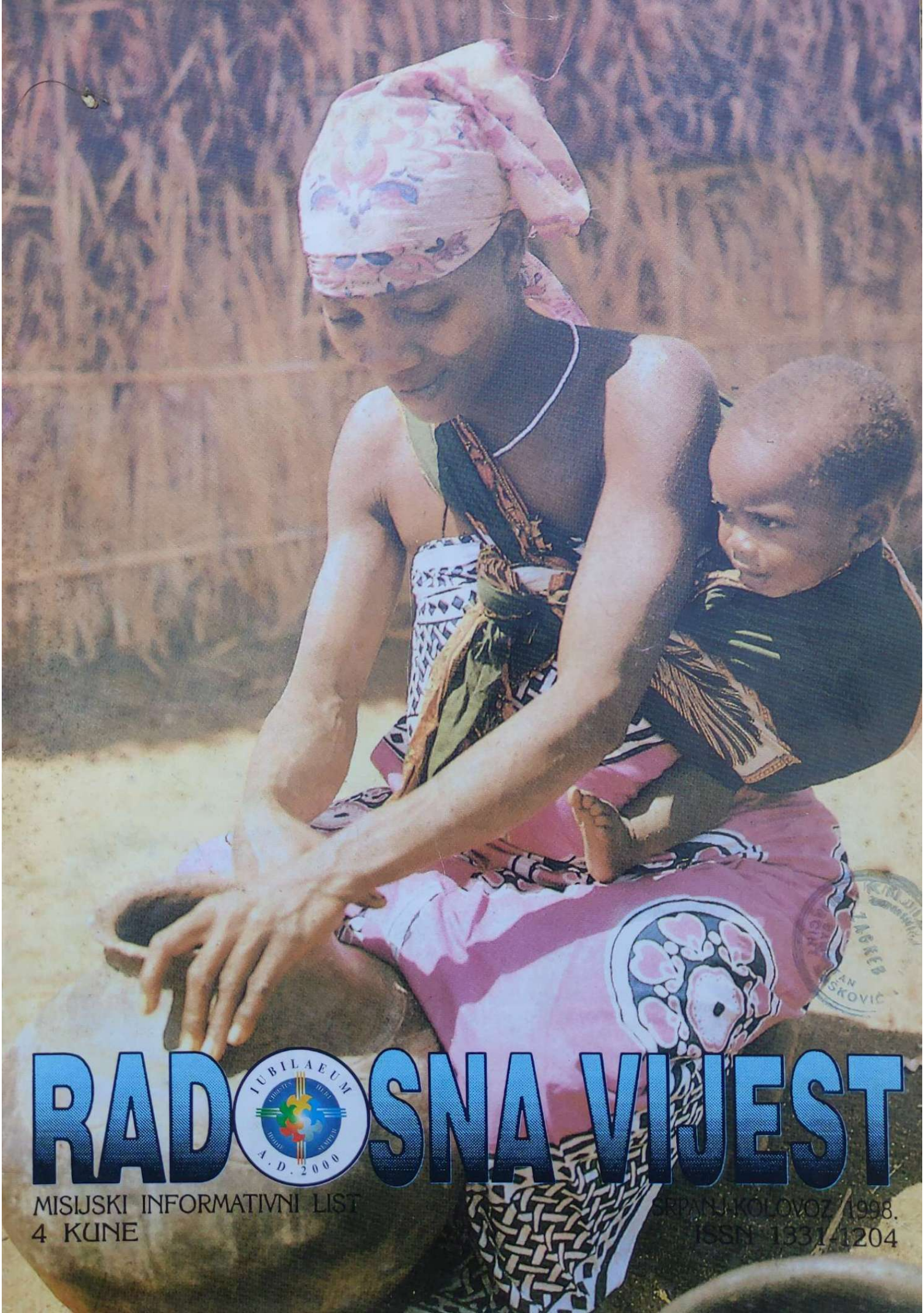

RADOSNA VIJEST

MISIJSKI INFORMATIVNI LIST
4 KUNE

SRPANJ-KOLOVOZ 1998.
ISSN 1331-1204

SUSRET MISIONARA

* Svake godine nekoliko naših misionarki i misionara dolazi u posjet rodbini prijateljima u domovini. To je ujedno i njihov kratki odmor i oporavak.

  • *Domovinska Crkva u vrijeme njihova boravka organizira susret s njima.*

* To je prilika da misionari izvijeste o svome radu: uspjesima i problemima, a domaća Crkva preko svojih misijskih djelatnika što je učinila da rad naših misionara bude lakši i uspješniji.

  • *Domaćin susreta je svake godine druga biskupija koju predstavlja i u njezino ime organizira njezin dijecezanski direktor PMD. Prošle godine bili smo u Đakovu. Ovogodišnji domaćin je šibenska biskupija koja slavi 700. obljetnicu svoga postojanja, odnosno dijecezanski direktor PMD šibenske biskupije don Ante Lovrić Caparin, župnik u Skradinu.*

* Susret će se održati od 21. do 24. srpnja u Šibeniku.

  • *Dvadeset prvi srpnja je predviđen za okupljanje. Detaljni program susreta bit će priopćen nakon dolaska u Šibenik.*

* MJESTO OKUPLJANJA JE HOTEL JADRAN U ŠIBENIKU. HOTEL SE NALAZI NA RIVI NEPOSREDNO UZ ŠIBENSKU KATEDRALU.

  • *Sudionike susreta dočekat će na recepciji hotela domaćin susreta don Ante Lovrić Caparin.*

* Prijavu sudjelovanja obavite na telefon (022) 71-071 ili pismeno na adresu:

Don Ante Lovrić Caparin, Trg Male Gospe 3, 22222 S k r a d i n

SADRŽAJ

RADOSNA VIJEST
Godina XXVII.
Broj 7-8 (293-4) - 1998.

Susret misionara 2
Uvodnik 3
Moj narod gladuje (2) 4-5
Zov mira 5
Ja sam kraljica 6
Jedan drugi Peru 7
Blagoslovljena kiša 8
Napad mračnih sila 9
Duh Sveti je onaj koji potiče..10-11
Živa i iskrena vjera 12
Statistika Katoličke Crkve u svijetu 13-16
Misije u Kini u 19. i 20. st (3) 17
Ropstvo bez kraja 18
Nova misionarka 19
Ukradeno pismo 20-21
Misijski velikani 20-21
Vijesti 22-24
Euharistijski pokret mladih 25
Pitanja i odgovori 26
Darovatelji 27

NASLOVNA STRANA

Majka s djetetom iz Tanzanije

ZADNJA STRANA

Knjige i videokaseta "Sveti Leopold Mandić u Africi"

Bilo je to jako davno. Kada sam iz Australije poslije nekoliko godina rada s Hrvatima polazio na godišnji odmor, zamolio me je jedan bračni par srednjih godina da majci supruge ponesem jednu malu sitnicu. Prihvatio sam i samim tim preuzeo obvezu da pronađem selo i u njemu baku Janju M.

Kada sam pronašao selo koje nije bilo ni na jednoj autokarti, na početku sela upitao sam prvog stanovnika gdje je kuća bake Janje M. Tako mi zorno opisao da nisam mogao promašiti. Ulazim u kuću. Uz mali stolić sjede dvije bake, obadvije u crnini. I jedna i druga bi mogla biti ona koju tražim. Pitam koja je od njih baka Janja M. Javlja se jedna. Pružio sam ruku, pozdravio i rekao: "Ja sam svećenik. Dolazim iz Australije i donosim vam pozdrave i mali poklon od vaše kćeri, zeta i unučadi." Ispustila je moju ruku, pogledala me dubokim pogledom i rekla: "Pa velečasni, zar su oni živi? Trinaest godina nisam od njih dobila ni riječi." Predao sam joj omotnicu u kojoj su po svemu sudeći bile fotografije. Pridružio sam se kavi i promatrao baku Janju kako drhtavom rukom nespretno otvara omotnicu. Iz pokreta njenih ruku bilo je očito da rijetko otvara pisma. Ako joj ne piše kći, tko bi joj drugi mogao pisati. Čije bi pismo mogla otvarati. U omotnici je bilo kratko pismo, desetak obiteljskih fotografija i ček. Ček i pismo je odložila na stranu i počela gledati fotografije. Nije govorila ništa. Svaku novu fotografiju gledala je dugo i svaku je pratila nova suza. Kćer i zeta je prepoznala, a u očima i kosi djece, svoje unučadi, koje nikada nije vidjela ni čula da postoje, tražila je sličnost sa svojom kćeri.

Zamolila me je da joj pročitam pismo. Nije znala čitati. U pismu same isprike i pravdanja što dosada nisu pisali. Zauzeti su, puno rade, došla su djeca na svijet i briga oko njih. "Mama, ti znaš što to znači!" Otišao sam a baka nije ni pogledala koliko dolara joj šalje kćer. Kada sam polazio, rekla mi je: "Velečasni, pozdravite ih. "Kada bi' znala da mogu doći, sutra bi' krenula pješice, SAMO DA IH VIDIM."

Razmišljam: Ima li veće boli koju dijete može nanijeti roditelju nego nezahvalnost.

Živimo u vrijeme koje karakterizira nezahvalnost. Toliko je djece koja ostaju dužna zahvalnost roditeljima, za njihovu žrtvu dok su oni bili djeca, prijatelja koji ostaju dužni zahvalnost prijateljima i dobročiniteljima, ljudi koji ostaju dužni zahvalnost Bogu za tolika primljena dobročinstva. Ta mana današnjeg čovjeka očitovala se i na kraju ove školske godine. Svećenici su na koncu školske godine pozvali učenike da svi dođu na svetu misu i zahvale Bogu za primljena dobročinstva u školskoj godini. Nažalost, malo ih je došlo. A Isus bi bio spreman ponovno poći na križ samo da nas sačuva da ne odlutamo.

Moj narod gladuje (2)

SUDAN PODIJELJENA ZEMLJA

Sudan, koji ima oko 28 milijuna stanovnika na 2,5 milijuna kvadratnih kilometara, geografski je most izmedu arapskog i afričkoga svijeta. Poslije turskoegipatske dominacije i angloegipatske uprave Sudan je postao nezavisan 1956. godine. U zemlji je odmah uveden vojni režim koji je trajao sve do pada generala Nimeirija. Kratko vrijeme je imao civilnu vladu da bi ponovno 1989. general Omar Hassan Ahmed el Bashir državnim udarom uveo novi diktatorski vojni režim. Ovaj državni udar je bio motiviran napetostima koje su uzrokovale borbe gerilaca za oslobodenje od SPLA koje je predvodio John Garanga tražeći više samostalnosti od centralne vlade, poštivanje manjina u tom području izuzimanje iz Shaiaha (Muslimanskog zakona) koji je uveden 1983. godine. Južni Sudanci su u stvari crnačka afrička manjina za razliku od Arapa koji dominiraju na sjeveru i uglavnom su animisti i kršćani. Ovaj sukob sjevera i juga Sudana počeo je pred skoro 40 godina. Zemlja je u stvari podijeljena na dvoje. Obadvije strane imaju svoje saveznike. Sudanska vlada ima podršku arapskoga svijeta, Libije i Irana, a SPLA Ugande, Eritreje, Etiopije i Izraela. U Sudanu su 1996. godine održani izbori na koje nisu bile pozvane političke partije. Potvrdena je postojeća vlada koja se ravna prema muslimanskim fundamentalističkim načelima i stoga je kritizirana ne samo od kršćana Sudana nego i od umjerenih muslimana i Sufi muslimana (ogranak islamskih mistika) koji su također šikanirani. Vladu podupire nekoliko fundamentalističkih grupa koji su uzeli model Egipatske muslimanske braće, čija je ideologija prožeta averzijom prema zapadnoj kulturi i koji nastoje odstraniti kršćane kako iz južnog tako i iz sjevernog Sudana. Ove grupe su osumnjičene da su imale udjela u pokušaju atentata na egipatskog predsjednika Hosnija Mubaraka 1993. godine.

Gledano s točke ekonomske razvijenosti, sjeverni dio zemlje je puno razvijeniji nego južni. Ovu razliku rat je još više povećao. Poljoprivreda i prirodna bogatstva mogle bi omogućiti zavidan razvoj Sudana ali nedostatak dijaloga medu sukobljenim stranama vodi zemlju u propast. Prošle i ove godine bilo je nekih pokušaja dijaloga uz pomoć susjednih zemalja i Južne Afrike. Po nesreći, malo je rezultata. Sumnja se čak i na neke pokrovitelje dijaloga kao što je Južna Afrika da zaraćenim stranama prodaju oružje, protu-pješačke mine i helikoptere. Proteklih godina potpisani su mirovni sporazumi izmedu vlade i manjinskih grupa na jugu. Nada u mir nazire se iz razgovora izmedu vlade u Khartoumu i voda Sudanske narodnooslobodilačke vojske (SPLA) čiji početak je predviden 28. listopada u Nairobiju, glavnom gradu Kenije. Obadvije strane su se složile da u razgovorima sudjeluje po šest članova delegacije. I jedni i drugi obećavaju punu suradnji da bi se našlo rješenje sukoba koji Sudan vodi u podjelu.

CRKVA U SUDANU

U prošlosti je bilo nekoliko pokušaja evangelizacije Sudana. Prvi pokušaj je bio u šestom stoljeću kada je ovo područje bilo priključeno koptskoj patri-

jaršiji u Aleksandriji. Kada je kršćansko kraljevstvo Nubije bilo zaposjednuto od muslimana (1275-1325), kršćanstvo je polagano nestajalo.

U 19. stoljeću misionari sa zapada (uključujući i Danijela Combonija) pokušali su ponovno s ograničenim rezultatima. Izmedu 1881. i 1898. došla je Madhi-revolucija koja je željela uvesti islamski mesijanski režim koji je porušio sve kršćanske misije. Početkom dvadestog stoljeća Kombonijanci su počeli s misijama ponovno prvo u južnom a indirektno i u sjevernom Sudanu. Prvi mjesni svećenik reden je 1944. godine a prvog domaćeg biskupa Sudan je dobio 1955. U vrijeme prvoga gradanskog rata (1955-1972) svi misionari stranci su protjerani a domaći kler je pobjegao u susjedne zemlje. Poslije sporazuma potpisanog 1974. godine u Adis Abebi kler se vratio i uspostavljeno je sedam okruga. Katolička Crkva je još uvijek šikanirana. Zabranjeno je otvaranje novih centara a stari su centri i crkve porušeni ili zaposjednuti. Poslije posjeta Svetoga Oca Sudanu 1993. vlada je dokinula uredbu takozvani "Missionary Societies Ack" iz 1962. godine kojim je zabranjivan ulazak stranim misionarima u Sudan. Istodobno pokušava se Crkvu podvrgnuti kontroli vlasti, čemu su se biskupi oštro usprotivili. Treba spomenuti da u južnom dijelu Sudana nema problema s podizanjem novih centara. Crkveno osoblje nije osobito brojno. Na tri milijuna katolika i 4 milijuna animista Sudan ima 163 dijecezanska i 136 redovnika svećenika, 78 časne braće laika i 236 časnih sestara. Bogoslovija u Khartoumu ima 232 studenta. Katehete laici igraju veliku ulogu u evangelizaciji. Katoličke škole u Sudanu su rasadnici razvoja i evangelizacije zemlje i visoko su cijenjene i od brojnih muslimana čija su djeca u ovim školama. Molba za otvaranje katoličkog sveučilišta, koja je na vladu upućena još davne 1982. godine, još nema odgovora.

(ABS)

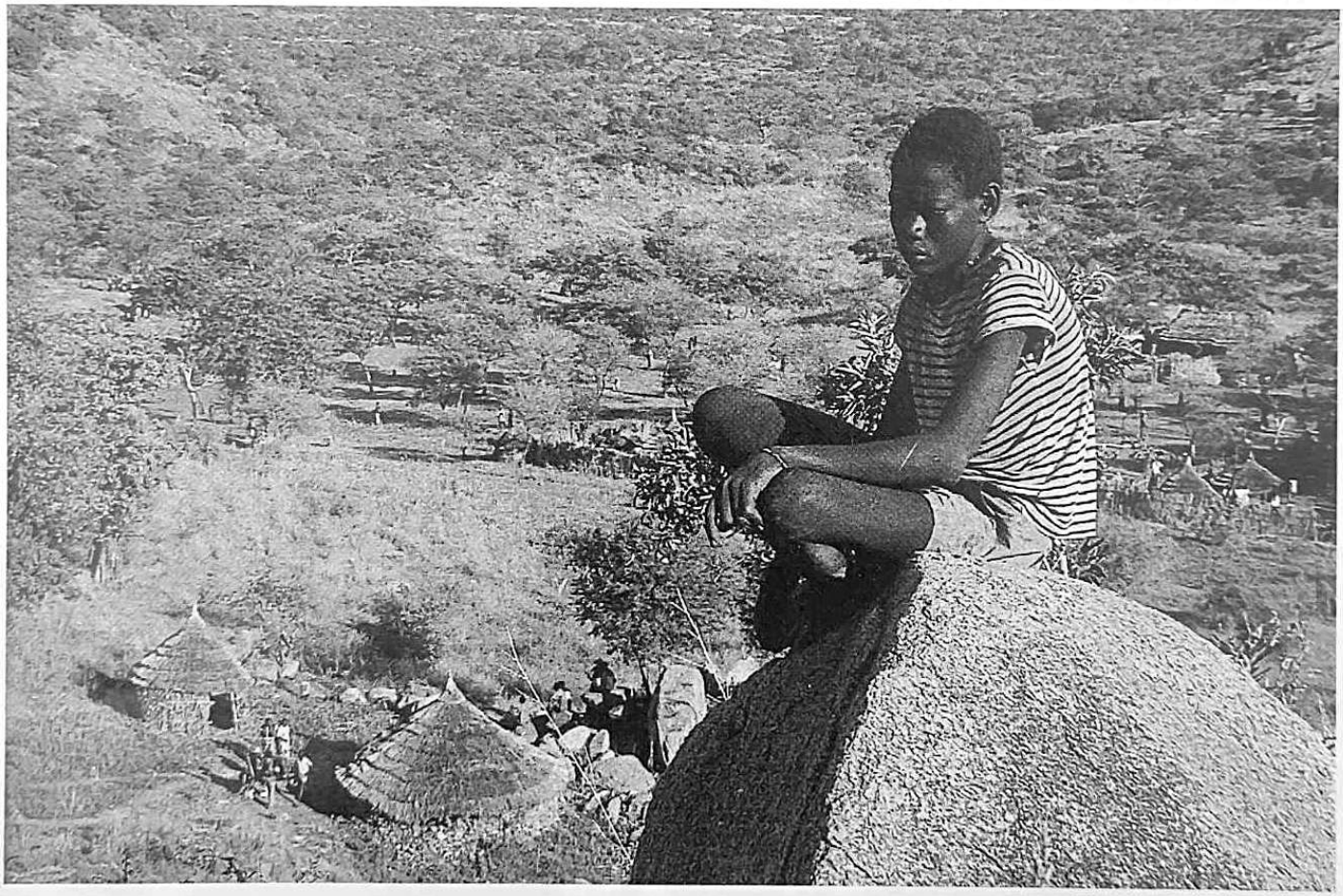

ZOV MIRA

Zora novog jutra i sunce novog dana zovu.
Zovu vjera i nada. Bude hrabrost i toplinu u srcu.
Treba ići dalje i nekad kada izgleda da se nema kamo.
Zov uvijek postoji.
Želim se odazvati putu blagoslova na kojem uvijek raste ljubav i toliko topline života.
Put istine na kojem se nikada ne gubi, samo dobiva, onaj novi, bolji topliji svijet
Božjeg kraljevstva pravde, blagosti i mira.

Ljiljana Pleša

Ja sam kraljica

FRA STOJAN ZRNO
KONGO

Prije dva dana došla mi jedna obitelj s malom djevojčicom od 10 godina. Uhvatio ih strah. Mala tvrdi da je vještica. Kršćani su katolici, pa žele slučaj riješiti pred župnikom. Pitam ih: "Ako dijete kaže: 'Ja sam kraljica', hoćete li vjerovati da je to istina?" "Nećemo", vele. "Ako dijete tvrdi da u školi ima uvijek samo odličnu ocjenu, hoćete li vjerovati ili ćete provjeriti?" "Provjerit ćemo", vele. "Kako to", pitam ih dalje, "ništa ne vjerujete djetetu osim kad tvrdi da ima čarolija i da je vještica?" Zašutjeli su. Velim im: "Danas u ovoj bijedi mnogo se priča o vješticama. Djeca to slušaju. Nije im teško reći: "Ti si vještica", i djeca će ponavljati: "Ja sam vještica." Zabrinuto to govorite djetetu i učite ga da uvijek ponavlja: "Ja sam vještica." Zabranite to govoriti djetetu i učite ga da uvijek ponavlja: "Ja sam dijete Božje." Ima u našoj župi dva pokreta za djecu: KIRO I KIZITO-ANUARITE. Učlanite curicu u jedan od tih pokreta. Neka dijete ide u školu. Molite u kući i sve će biti u redu..." Pomolismo se zajednički za to dijete Božje.

Nažalost, ima toliko lijepe djece koja su pravi anđeli, a stariji ih proglase vješticama. Takve roditelji otjeraju od kuće i djeca su zauvijek izgubljena ako se netko od crkvenih ljudi ne pobrine za njih...

****

Saznah i kraj afere Ana-Marije i njezine kćeri. Po nalogu šefa kotara ta je djevojka zajedno s dvjema drugima odvedena k vraču da ih "očisti". Držao ih nekoliko dana kod sebe nadajući se dobiti mnogo novca. Kako Ana-Marija nije ništa davala, vrač odlučio okončati stvar "besplatno". Napravio im tradicionalno domaće jelo NSIMU (puru od manjoka), a u nju stavio nekakvih dlaka tako da su curice povratile "nsimu". To znači "očistile" su se od čarolija i sad više ne mogu škoditi drugima. Da nisam zaprijetio Ana-Mariji da ne smije nikome ništa plaćati za to "čišćenje vještica," vrač bi "očistio" njihovu kuću i od koza i od novca.

(Saznao sam da je i poslije nekoliko mjeseci dolazio i tražio svoju "plaću za rad", ali naravno ništa nije dobio.)

(Nastavlja se)

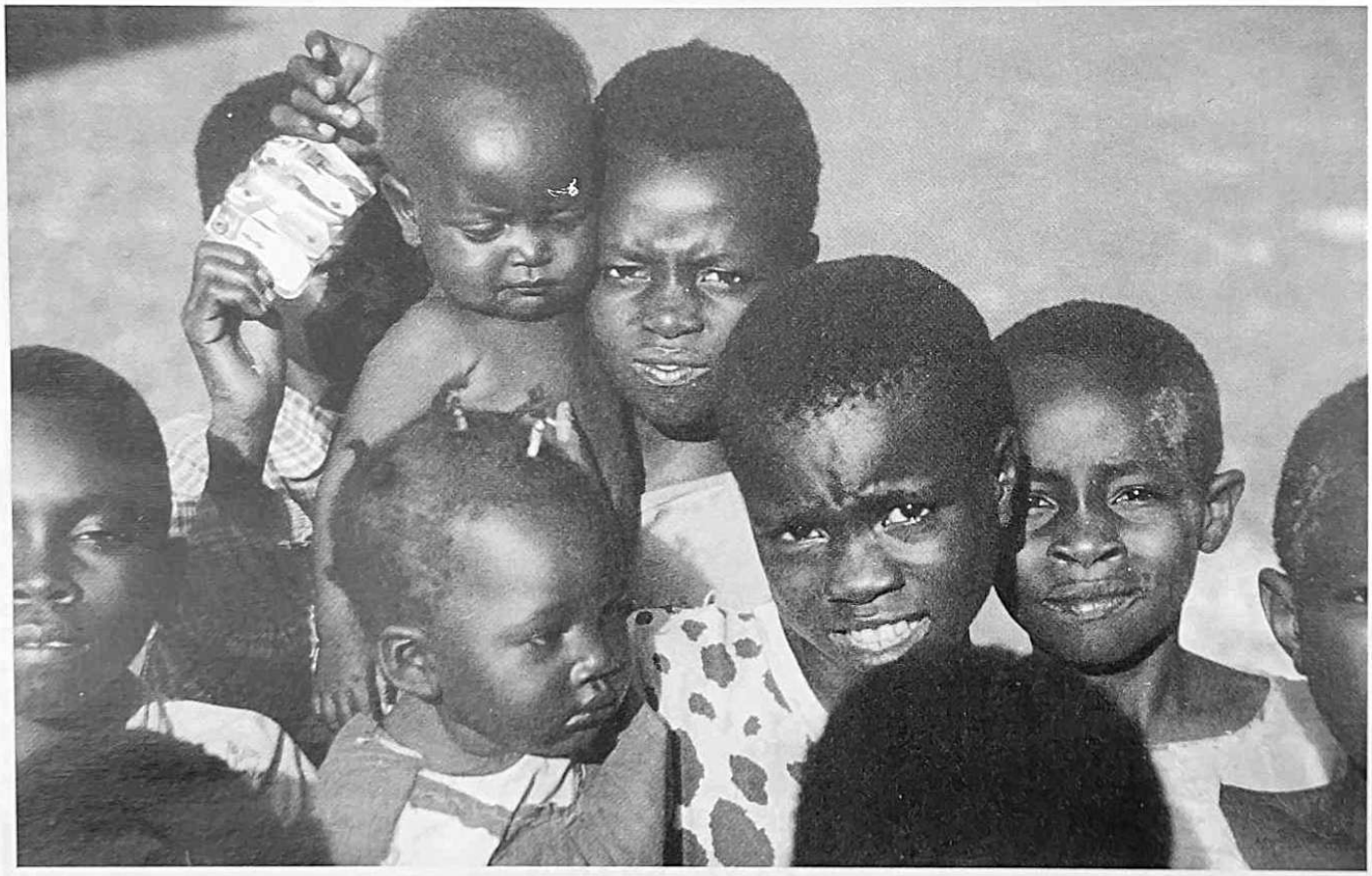

VIč. DRAGO BALVANOVIĆ
PERU

JEDAN DRUGI PERU

PUTOPISNI ZAPIS MISIONARA DRAGE BALVANOVIĆA (XXX)

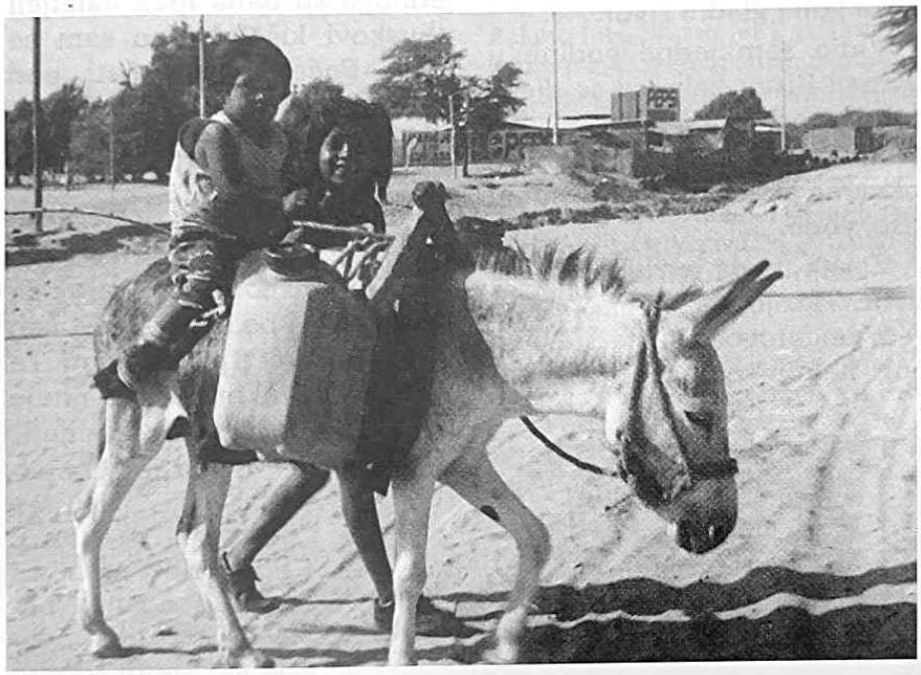

Lima, 28. veljače 1998.

Peru obiluje izvanrednim bogatstvom kulture, prirodnih ljepota i tisućgodišnje povijesti peruanskog čovjeka.

Mnogo je toga kroz vrijeme kolonizacije uništeno, mnogo u nepovrat nestalo radi vremenskih nepogoda i mnogo je toga u zaborav palo radi nemarnosti samih ljudi. Ali običaji, način života, blagdani i vjerski i narodni, izražaji umjetnika, solidarnost i sve drugo što se ukomponiralo u ovu zemlju i ljude ipak je ostalo za one ljude koji vole ovu zemlju i u njoj žive.

Radi toga moj put u Piuru udaljenu od Lime 1.100 km bio je jedno duhovno obogaćenje i poticaj da i vama priopćim svoje dojmove.

Poziv je došao od obitelji Čačić. Stipe Čačić došao je u Peru točno prije 50 godina s velikom grupom hrvatskih izbjeglica. Roden je u okolici Plitvičkih jezera, te je njegov smisao za prirodu ostao prisutan u njegovoj obitelji. Živio je jedno vrijeme u mjestu Asangaro blizu jezera Titicaca i tamo se oženio Peruankom Grizeldom i s njom ima jednu kćer i tri sina. Sin Tomislav živi u gradu Piuri. Službenik je i pozvao me je na svoje vjenčanje a to je bila prilika da okupim malu hrvatsku zajednicu u gradu i da im slavim misu. U gradu još žive obitelji: Sarić, Kukuljica, Desulović, Kuljevan, Posavec...

Posjetio sam ovaj veliki grad (300.000) stanovnika u posljednjem momentu pred dolazak kiša i vremenskog fenomena zvanog Ninjo (dijete). I u Hrvatskoj se već čulo dosta o toplotnom valu koji udara ponajviše obale Tihog oceana, a posebno Perua.

Grad je podnio težak udarac i godine 1983. kada je vjetar s kišom i dolaskom ogromnih količina vode, i visine do 4 metra, rušio sve, kuće, zidove i mostove... Narod je ovdje vjernički. Zato je kao balzam prihvaćena riječ i ovdašnjeg nadbiskupa mons. Oscara Cantuariasa: neka nas ujedini poniznost i nada podzaštitom Isusa Krista.

Sada dok pišem ovaj zapis Piura i okolica kao i unutrašnjost Perua trpi jer se toplotni val vratio i uništava pred sobom i ljude i nastambe. Čak i u Limi voda i kiša. Ne pamti se kada je zadnji put ovakva promjena došla.

Klima je u Piuri i okolici u normalnim uvjetima suha, temperatura varira između 24 stupnja u zimi i 38 u ljeti. A ljeto je i vrlo je toplo. U malom hotelu čudnog imena "Tangarará", a to je ime naroda koji je ovdje nekada obitavao, nema zraka a ni ventilacije. Sada istom razumijem zašto narod boravi na ulici i danju a više po noći. Ulica je i dom i mjesto zabave i mjesto učenja i susreta. Odmaraju se nedjeljom a mnogi nastavljaju odmor i ponedjeljkom, a zovu ga "mala nedjelja" jer, kako mi govore, treba se odmoriti od pića, jela i glazbe i slavlja. A slavi se kada treba i kada ne treba. Ako dođe član obitelji iz grada, slavi se; ako grad posjeti folklorna grupa, slavi se; ako je misa za pokojne, slavi se; ako ti netko vrati dug, slavi se, itd.

Stanovnici ostavljaju i po noći otvorena vrata, jer ako su vrata zatvorena, znači da obitelj nije kod kuće. Cijene u gradu su niske ako ih usporedimo s Limom. Tako se može ručati za 1 dolar (6 kuna) ili prevesti na drugo mjesto mototaksijem, prema nagodbi. A taksi su redovito mototaksiji a to je doista najbolje prijevozno sredstvo u ovom "parnom kotlu".

Na svakom raskršću susrećemo tradicionalne vodonoše s klasičnim malim rezervoarom, ali na kolicima koja vuče magarac. U okolici grada magarac je kao radna snaga gotovo nezamjenjiva i omiljena je tema umjetnika i kipara i slikara, a njih je u ovim mjestima dosta.

Voća ima u izobilju. Mango je, reklo bi se, simbol grada. Taj plod donosi radost, ali i žalost rataru. U vrijeme berbe, a to je mjesec listopad, narod se pripravlja za "la tumba", grob manga. Svi se raduju jer ima ploda i bit će novaca za sve. Ali ako godina zakaže, ovaj narod trpi, jer niti slavi niti će slaviti. Limun ovoga kraja poznat je u cijelom Peruu. I kada se u Limi čuje povik trgovca - limun iz Piure, svaka reklama prestaje, jer sve je prodano u tren.

(Nastavlja se)

BLAGOSLOVLJENA KIŠA

FRA RAFAEL LIPOVAC
OBALA BJELOKOSTI

Grand Bassam, 13. svibnja 1998.

Gledao sam negdje u davnim godinama jedan film o afričkoj suši i prvoj kiši koja je pala nakon suše. Kad je kiša počela padati, jedan je poljoprivrednik izašao u susret kiši, uzdigao ruke i zahvaljivao Bogu na tome daru.

Isti film prikazuje malo dalje kako si poljoprivrednici na brzinu kopaju male kanale da ugrabe što više kiše svojoj njivi. U tome se sukobljavaju te jedan drugom prekida kanale da vodu navrati svome polju. Borba za goli i gladni život.

Vidio sam jedne godine u Gvineji Bisau kako su se djeca dok je padala kiša, skinula do gola, skakala po jarugama i lokvama veseleći se što imaju kiše, vode.

Zaista, voda je život, kiša je život. Tko joj se ne bi obradovao, pogotovo kad padne prvi put nakon nekoliko mjeseci suše.

Mi smo navikli, kad kiša pada, skloniti se što prije pod krov. Radimo tako jer imamo kišu skoro redovito.

Za vrijeme ove suše i prevelike vrućine u Obali Bjelokosti jednoga su dana ipak naletjeli pljuskovi kiše. Našao sam se vani. Počeo sam trčati pod krov. U to sam se sjetio filma i afričke djece - pa sam si rekao: "Kamo trčiš, ostani na kiši, pokisni, uživaj u tome daru prirode."

Zaista, usporio sam korak da pokisnem, i polako se povukao pod krov. Sreća je pokisnuti. Ta sreća nije svakome dana niti je svi mogu razumjeti.

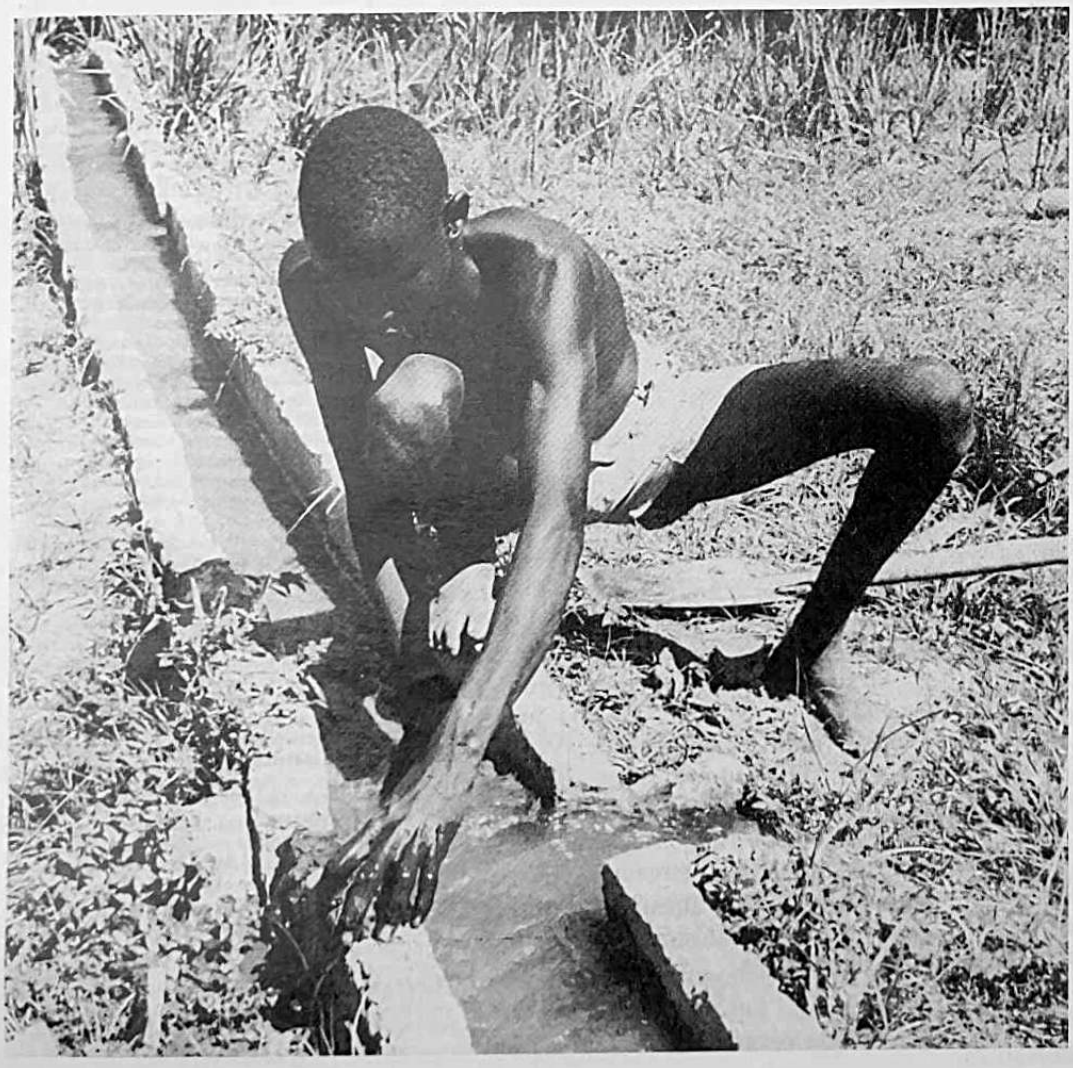

U našem Obredniku za blagoslov polja moli se za kišu. To je velika molitva i moli se za velike potrebe prirode, životinja, ljudi, svih stvorenja Božjih. Moli se zdušno.

Istina, ne valja ni kad je previše kiše. Tad usjevi gnjiju, voće trune, potoci i rijeke nabujaju i, eto, poplave kuća, rušenja zgrada i uništavanja imovine.

Najbolje je zato moliti za ravnomjernu izmjenu vremenskih pojava, kako je najbolje za prirodu i sve nas. Daj nam, Bože, takvog blagoslova.

Uz blagoslov polja misnici mogu propovijedati o blagoslovu kiše. ●

S. MIRJAM ŠURJAN
KAMERUN

Napad mračnih sila

Pax Christi!

Ngaoundere, 21. svibnja 1998, Uzašašće Gospodinovo

Poštovani vlč. Anto i drage sestre u Misijskoj centrali!

Najljepša hvala za pismo-uskrsnu čestitku od 6. ožujka 1998. na koju ja ovaj put odgovaram i zahvaljujem tek na dan Isusova uzašašća.

Uvijek nešto: najprije sam čekala da prođe posjet generalne majke, pa da vam o tom napišem koju riječ, no onda došlo treće tromjesečje, sa svim zadaćama, ocjenama, brigama itd.

A sad obavljam duhovne vježbe (jer su se u ovom tjednu skupili državni blagdani, pa sam iskoristila priliku) i upravo saznah da netko sutra ide u Francusku, pa mogu pismo poslati da prije stigne! Pa rekoh: Nema više odgađanja! Na posao!

Pred Uskrs, kako sam spomenula, posjetila nas je generalna majka Colette Lignon. Posjet je lijepo prošao. Majka Colette i s. Elisa su bile zadivljene Kamerunom, te našim mjestom stanovanja: na brežuljku odakle je vidik na sve strane. Divile su se jezeru Balang (oko 30 km od Ngaoundere), zatim planinskim vijencima i dolinama, unatoč slaboj vidljivosti zbog vjetra harmatana koji nosi prašinu iz Sahare, iz daljine više od 1000 km.

Kiše su počele padati tek nakon 26. travnja i to dosta obilno, pa ljudi sade kukuruz i kikiriki i ostalo. A dotad je ove godine bila strašna vrućina. Kod sestre Tamalou je bilo u hladu pred podne 40°C. Kiša je kasnila skoro mjesec dana. Flamboyant je još uvijek pun cvjetova crvenih kao plamen, a franšipane su već ocvale, dok su roza akacije u punoj ljepoti.

Kod s. Adriane je opet bilo problema sa zmijama. Često im se navečer po dvorištu šuljaju kobre. Psi ih nanjuše pa počnu strašno lajati i žele ih ubiti. A jedna od njih je izbacila otrov u obliku sline ravno u oči psu koji joj je bio najbliži, tako da je skoro oslijepio. Oči su mu bile crvene nekoliko dana. Strašan je to otrov. A zmija se sakrila u odvodnu cijev. Ipak su je na kraju susjedi i prijatelji uspjeli dokrajčiti. Ljudi su inače praznovjerni, pa odmah to tumače kao napad nekih mračnih sila. A ja si to sasvim jednostavno protumačim: Kako ne bi mračne sile bile ljute na s. Adrianu i njezin vrtić kad se ona trudi s učiteljicama da stavi na dobar put više od 300 djece?

Kad razmišljam o protekloj godini, iz sastavaka i razgovora s mladima vidim koliko su svi oni napadnuti od sila tame: preko mas-medija, televizije, od odraslih, itd. Širi se nemoral, besmisao, praktički ateizam. Vidim koliko nas kojekakvi suvišni administrativni poslovi sprečavaju da im se više duhovno posvetimo. Više djevojčica (7. razred) je spomenulo kako su bile napadnute na ulici u pol bijela dana, ili predvečer. Dječačić, nemaš ga što vidjeti, proveo je cijelu noć u zatvoru jer ga je policija uhvatila kako lunja poslije 23 sata. Vidjela sam u njega pomake nabolje, no još treba puno moliti za nj. Često su roditelji rastavljeni, a djeca rastu bez ljubavi, prepuštena sami sebi. Vrag si dobro trlja bradu, često zahvaljujući našoj naivnosti! Kao što u prirodi kojekakvi ušenci i štetočine napadaju mlade listove i pupove, tako se i Duh Zla najviše obara na djecu i mladež. Daj nam, Bože, pronicavosti, razlučivanja i hrabrosti u radu s tim mladim biljčicama da bi se mogle razviti u bujne hrastove pravednosti, poštenja i ljubavi prema Bogu i bližnjemu. Sjećam se toga, bilo je to davnih šezdesetih godina, da mi je majka Margarita Labrtić rekla, kao u povjerenju (a bila sam tada gimnazijalka): "Borimo se s đavlom prsa o prsa!" Mislila je na rad s mladeži!

A opet kad mislim na samu sebe: Koliko mi je milosti Bog udijelio preko tolikih izvanrednih osoba koje sam u životu susrela, počev od same majke Margarite, pa ostalih sestara koje su došle u Brod krajem 1956, pa preko franjevaca: p. Sofronija, p. Ruperta, profesorice Marice Rus, župnika Videka! Pa poslije za vrijeme novicijata i studija! Jedna majka Rafaela Vurnik pa o. Ivan Kozelj, isusovac! I toliki drugi! Na papiru nema mjesta da nanižem sve osobe kojima nešto dugujem, na ovaj ili onaj način! Neka im svima Gospodin bude nagrada i plaća!

A sada završavam želeći vam, iako sa zakašnjenjem:

SRETAN USKRS!

Mir Isusov i obnovu domovine!

Ispunio nas Bog svojim Duhom da i mi mognemo svjedočiti drugima!

Uz iskreni pozrav u Srcu Kristovu
vaša

s. Mirjam Šurjan

DUH SVETI JE ONAJ KOJI POTIČE

VLČ. STIPO MILOŠ
ZAMBIJA

ISPIT SAVJESTI

Slijedeći učiteljstvo Crkve, svi smo uključeni u proslavu Velikoga jubileja 2000 godina od Utjelovljenja Sina Božjega. Ova godina je godina Duha Svetoga. Na prve Duhove Duh je Sveti od apostola načinio svjedoke i proroke i rodila se Crkva. Bilo bi divno da svi malo češće posegnemo za Novim zavjetom i s ljubavlju i vjerom čitamo i meditiramo Djela apostolska. Zar bi bilo naodmet napomenuti i devet brojeva (od 21 do 30) u enciklici o trajnoj vrijednosti misijske naredbe REDEMPTORIS MISSIO?

Ne zaboravimo da je jedan od programa Velikog jubileja i ispit savjesti cijele Crkve: "Ozbiljno ispitivanje savjesti zaželjeli su brojni kardinali i biskupi iznad svega za Crkvu sadašnjosti" (TMA 36). Papa zatim izričito spominje vjersku indiferentnost, nesigurnost u moralnome životu i teološkoj ispravnosti vjere, pomanjkanje raspoznavanja, teške oblike nepravde i socijalne emarginacije te primjenu Koncila. Svi se mi možemo pronaći u nekoj od navedenih prilika pa Veliki jubilej ponajprije traži da ponizno priznamo nedostatke, skrušeno se pokajemo i s dubokom vjerom odlučimo uključiti se aktivno i radosno u živo Otajstveno Tijelo Kristovo, Crkvu, prepoznajući svoje nezamjenjivo mjesto i neporecivu odgovornost. Naprosto, trebamo biti svjedoci jer, kako reče papa Pavao VI: "Suvremeni čovjek radije sluša svjedoke negoli učitelje, ili ako sluša učitelje, sluša ih zato što su svjedoci" (EN 4). Bit ću slobodan pa posebno pozvati naše biskupe da ne zaborave i misijsku dimenziju svoga poslanja. U spomenutoj enciklici papa Ivan Pavao II, citirajući AD GENTES, dekret Drugoga vatikanskoga sabora o misijskoj djelatnosti Crkve, izričito veli: "Golema je također misionarska dužnost svakoga biskupa kao pastira jedne partikularne Crkve. 'Zadaća je biskupa, kao upravitelja i središta jedinstva u dijecezanskom apostolatu, promicati, ravnati i uskladivati misijsku djelatnost... neka se brine da se apostolska djelatnost ne ograniči samo na one koji su se već obratili, nego da se odgovarajući dio radnika i pomoći namijeni za evangelizaciju nekršćana'" RM 63).

Prikladan način za to je organiziranje Misijskih vijeća u biskupijama te odvajanje jednoga svećenika kao misijskog animatora za Papinska misijska djela "koja su najprikladnije sredstvo za misijsku animaciju i suradnju" (Statut PMD). No, ne samo imenovati nego ih učiniti djelotvornima pružajući im sredstva, vrijeme i svestranu potporu, ali i provjeravati njihov rad. Crkva u Hrvata je u neku ruku povlaštena, ali i zadužena da se na tome području učini više činjenicom da je Kongregacija za evangelizaciju naroda imenovala biskupa za nacionalnoga ravnatelja Papinskih misijskih djela. On ima prikladno sredstvo i uhodanu ustanovu da djelotvorno vrši svoju dužnost preko misijskoga mjesečnika RADOSNA VIJEST i radom MISIJSKE CENTRALE CRKVE U HRVATA. Očekivati je da se biskupski kolegijalitet i tu izvrsno očituje.

SADAŠNJOST ZA BUDUĆNOST

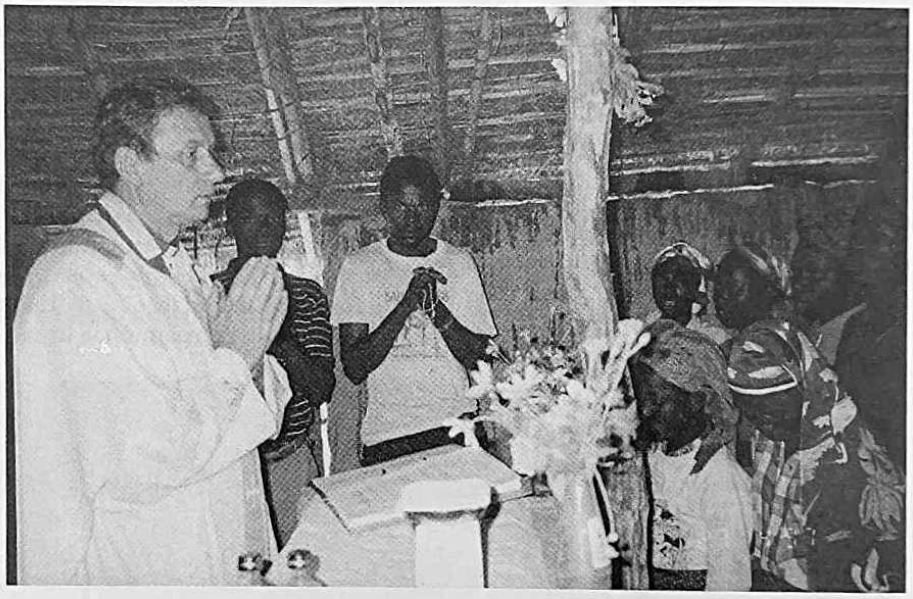

Koliko je sve već rečeno bitno, dobro će pokazati primjer ove mjesne Crkve u kojoj i za koju djelujem, a vjerujem da je slično i u mjesnim Crkvama gdje djeluju ostali naši misionari. Ove godine slavimo jubilej 50 godina od dolaska prvih misionara. Za tih 50 godina područje je zaokruženo u biskupiju koja zasada ima 16 župa i samo 12 dijecezanskih svećenika Zambijaca, od kojih su samo četvorica s područja biskupije. Oni su raspoređeni na 6 župa, dok ostalih 10 popunjavaju misionari iz Amerike, Azije i Europe. Da bi se lakše i uspješnije razvijala ova krajevna Crkva, bilo bi nužno osnovati još barem šest župa. Samo su dvije zavjetovane časne sestre s ovoga područja. Katolici još i danas na ovome prostoru predstavljaju manjinu, makar su brojniji od mnogih protestantskih zajednica. Zajedno sa svim drugim kršćanima moglo bi se reći da do-

stižu 60% od ukupnog broja žitelja.

Svaka misija (župa) toliko je prostrana da se može ravnati s velikim biskupijama u Europi. Znači, velike su udaljenosti od mjesta do mjesta pa se traže velike osobne žrtve i veliki novčani izdaci da bi se stiglo do svih sela i ljudi. Tome treba nadodati da je socijalno stanje žitelja vrlo kritično. U cijeloj biskupiji nema niti jedne tvornice, tek će uskoro biti otvoren jedan rudnik bakrene rude. Makar je područje bogato rijekama, šumom i pašnjacima, još uvijek vlada velika neishranjenost među djecom. Velik je broj oboljelih od tuberkuloze, a u zadnje se vrijeme strahovito širi opaka sida. Na području biskupije u tri područja borave brojne obitelji gubavaca. Mnoga djeca nemaju priliku pohađati školu, a ako i započnu školovanje, mnogi su prisiljeni prestati jer roditelji ne mogu pronaći sredstava da ih dalje školuju. To posebno pogađa djevojčice, jer na ženama leže tri trećine životne brige i truda. Ipak, treba napomenuti da ima određen broj onoga činovničkog sloja, kojima možemo pribrojiti učitelje i medicinsko osoblje, koji prima plaću s kojom nisu u stanju prehraniti obitelj brojniju od šest članova.

U takvom okruženju i takvoj zbilji Crkva nastoji ispunjati svoje poslanje. Naravno, da bi to mogla uspješno činiti, trebaju joj sredstva. Govoreći o misionarima i svećenicima u Africi, dosta je napomenuti da na jednoga spada oko 3.000 vjernika a 16.000 žitelja. K tome treba napomenuti velike udaljenosti pa ti brojčani pokazatelji postaju još veći. Ako netko pita treba li misionara, odgovor je jasan: TREBA! Treba jer domaćih svećenika i sestara još uvijek je malen broj da pokriju cijelo područje i sve strukture apostolata.

Zadaća misionara je, između ostalog, podići domaći kler. To je dugotrajan proces pa 50 godina i nije neko razdoblje. No, problem je što je misionara sve manje a dodatna poteškoća je i činjenica da je sve siromašnija i materijalna potpora za njihovo djelovanje. Otvoreno moram priznati da i mjesni biskup prima sve manje pomoći od Sveopće Crkve i nije u stanju uzdržavati 12 domaćih svećenika da svestrano ispunjaju i vrše svećeničko poslanje. Netko će možda predložiti da bi misionari trebali priskočiti i tu upomoć. Najdobronamjernije bih zamolio da dotični prvo upita samoga sebe koliko godišnje odvaja za misije, odnosno za misionare. Pogledajmo popis darovatelja u Radosnoj vijesti! Nije rijedak slučaj da se misionar vrati iz misija zbog materijalne nebrige kršćana u "drevnim mjesnim Crkvama". Nije li tome uzrok vjerska ravnodušnost, moralna nesigurnost, teološka neispravnost vjere...? Misionar ne pada s neba nego odlazi u misije iz svoje mjesne Crkve i u njezino ime očituje katolicitet Crkve. Pored toga nijedna misijska mjesna Crkva ne bi smjela biti nekakav osamljeni otok nego dio jednoga Mističnog Tijela Kristova. Ako jedan dio tijela pati, zar ne trpi cijelo tijelo (usp. 1 Kor 12, 12-30). Govoreći o tijelu, slobodno možemo reći da su mnoge misijske krajevne Crkve poput nejaka djeteta; mora mu se pružiti ljubav i svekolika skrb kako bi se razvilo i dostiglo dob i snagu, duh i mudrost da se brine za sebe. Hoće li se i tu očitovati neishranjenost???

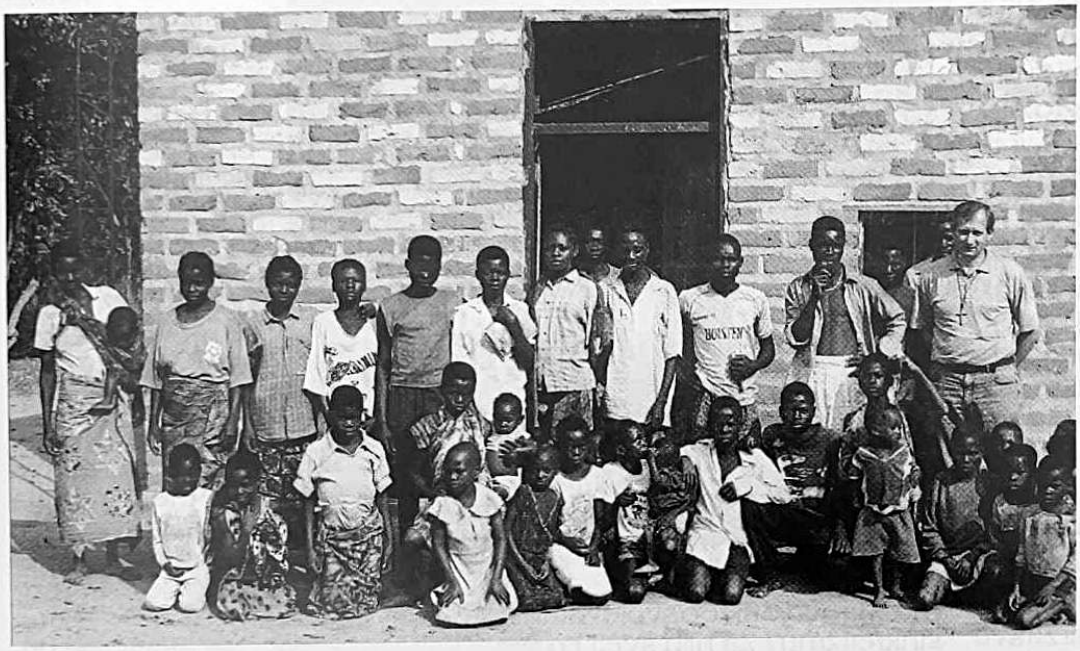

Čim se misionar pojavi pred crkvicom na postaji već je oko njega njegova zajednica

Kako slaviti Duhove a gasiti duh? Kako se spremati na Veliki jubilej a ne ispraviti savjest? Kako biti u krilu Katoličke Crkve a ne svjedočiti vjeru i kršćanski život? Zaista, Duhovi su izvor nadahnuća i nade, godina Duha Svetoga milosno je vrijeme a Veliki jubilej novi poticaj. Slaviti Duhove znači radati Crkvu. Osmisliti godinu Duha Svetoga znači prepoznati i darovati ono osobno za oživljavanje odgovornosti i ljubavi da riječ Božja brže trči. Koračati prema Velikome jubileju znači svjedočiti proročku vjernost vrijednostima evanđelja koje su garancija budućnosti čovječanstva jer uskrsnuli Krist, Pobjednik, isti je bio, jest i bit će.

Zavapimo stoga u zajedništvu vjere sa Svetim Ocem:

"Duše istine koji istražuješ dubine Božje,

Ti koji si Crkvi spomen i proroštvo,

privedi ljudstvo priznati Isusa Nazarećanina,

slavnoga Gospodina, Spasitelja svijeta,

vrhunsko ispunjenje povijesti."

Stipo Miloš, FDM

Preveo: Prof. Siniša Turina

Živa i iskrena vjera

Martinique

To što se vjera na Martiniqueu ne živi na isti način kao u metropoli, nipošto ne znači kako otočani nisu religiozni. Naprotiv! Na Antilima se vjera živi kroz slavlja. U crkvama je ugođaj srdačan a pjesme su uvijek radosne! Bilo da to čine na francuskom ili kreolskom jeziku, vjernici uvijek pjevaju sa svim srcem; gotovo svi pripadaju nekom od crkvenih zborova, a to najbolje oslikava u kojoj mjeri laici sudjeluju u radu župa. Religioznost je na Martiniqueu vidljiva na svakom koraku kroz vanjske znakove vjere (križevi, crkve, itd.).

Antiljani su vrlo otvoreni za sve što je u svezi s nadnaravnim i čudesnim. S katoličkom praksom često se miješaju prastara vjerovanja bliska animizmu. Nije li možda ovdje riječ o svojevrsnom sinkretizmu? Za njih sveti i mrtvi imaju velik značaj i sastavni su dio njihova života. Silno se boje zombija i ostalih nadnaravnih bića. Zbog svojih brojnih strahova oni se često okreću onima koji imaju "moći" iscjeliteljima, vidiocima... kako bi našli zaštitu od zla i uroka.

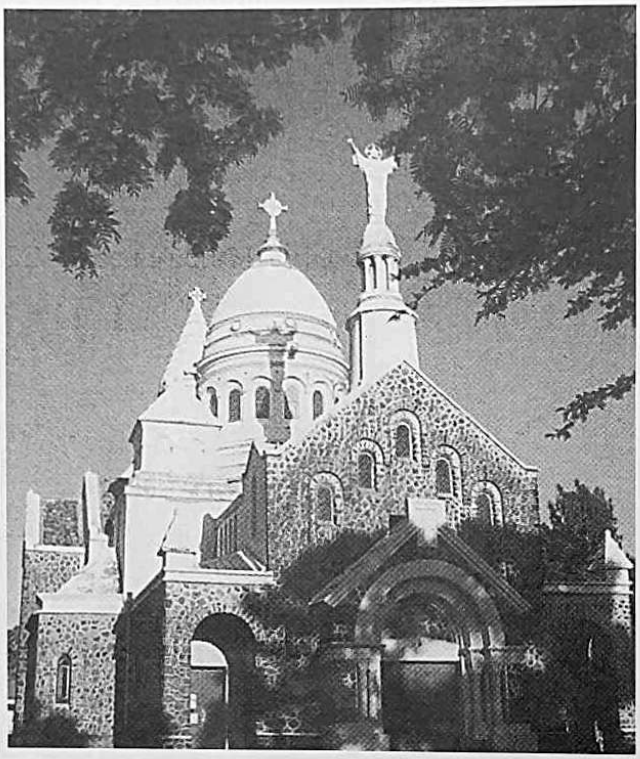

Jedan od najživopisnijih običaja svakako je osvjetljavanje grobova u noći Svih Svetih kada se živi okupljaju kako bi pokazali svoje štovanje i povezanost sa svojim mrtvima.

Katoličanstvo je u pravom smislu riječi religija Martiniquea. Riječ je o živom i otvorenom katoličanstvu, poglavito prema protestantskoj braći. No, dolaskom Indijaca na otok donekle se proširio i hinduizam, no i dalje ostaje u manjini.

Prvi japanski kršćanin: samuraj

U 16. stoljeću samuraj Anjiro čuo je kako govore o španjolskom redovniku Franji Ksaverskome koji je bio na proputovanju za Maleziju. Po pričanju, bio je to čovjek velike dobrote koji je govorio u ime Božje: Anjiro, čije je srce bilo nemirno, krenuo je u potragu za misionarom. Kada ga je konačno pronašao, obratio se i postao prvi Japanac katolik. Bilo je to 1547. godine. Nakon toga poveo je Franju Ksaverskoga u Japan kako bi i njegovoj braći prenio riječ Božju.

Za samo dvije godine 150.000 Japanaca postali su kršćani, a među njima je bilo i budističkih svećenika i plemića.

Pedeset godina poslije, broj se kršćana udvostručio. To je šoguna uznemirilo pa je svim silama nastojao smanjiti uljecaj misionara.

Jedna nezgoda s jednim portugalskim brodom dala mu je priliku: u Nagasakiju je 5. veljače 1597. uhićeno 26 kršćana. Mučeni su a zatim i raspeti na križ. Među njima bilo je i troje japanske djece: Luj, Antun i Toma, od jedanaest do četrnaest godina. Njihova su tijela ostavljena devet mjeseci na križu kao upozorenje ostalima.

Tijekom 250 godina kršćani su sustavno proganjani, no ipak su se samozatajno održali, dakako u daleko manjem broju.

Danas u Japanu ima milijun kršćana a 300 japanskih misionara djeluje širom svijeta. Kršćanstvo će se nesumnjivo i dalje razvijati jer Japance silno privlači Biblija. No, japanska Crkva morat će se bolje prilagoditi orijentalnom senzibilitetu. Isto tako, kršćani moraju jače privlačiti nekršćane svjedočeći na vidljiviji način Kristovu ljubav.

S francuskog preveo Siniša Turina, prof.

STATISTIKA KATOLIČKE CRKVE U SVIJETU

Rim (Fides) Donosimo statistiku Katoličke Crkve zaključno s 31. prosincem 1995. Na prvi pogled radi se o zastarjelim podacima. Jesu zastarjeli, ali novijih nema. Najnoviji koji će se odnositi na konac 1996. bit će objavljeni uz Misijsku nedjelju ove godine. Podaci su doneseni u "Godišnjaku crkvene statistike".

Prema ovim podacima, svjetsko stanovništvo u posljednjih godinu dana uvećalo se za 86 504 000. To je u odnosu na godinu dana ranije deset milijuna više. Porast po kontinentima izgleda ovako:
U Aziji je oko 54 milijuna više, u Americi nešto više od 6 i pol milijuna,
u Africi oko 20 milijuna, u Europi oko 5 milijuna i
u Oceaniji oko 364 000.

Tijekom 1995. godine broj katolika je porastao za 13 429 000.
U Aziji oko 100 000, u Americi oko 3 167 000
u Africi oko 4 199 000, u Europi oko 1 494 000.
Treba primijetiti da postotak katolika nije slijedio ritam porasta broja stanovništva.

NEKOLIKO SPECIFIČNIH PODATAKA

Broj svećenika POVEĆAO se na dva kontinenta:

u Aziji za 956
i u Americi za 51,

dok je broj svećenika u Europi SMANJEN za 1 306 svećenika i

u Oceaniji za 71.

Potrebno je spomenuti da se na svim kontinentima povećao broj katolika na jednoga svećenika, što je osobito izraženo u Aziji i Africi.

Broj časne braće PORASTAO je u Africi za 187 dok je **na svim ostalim kontinentima** OPAO. Najveći pad ima **Europa** u kojoj je **manje** 353 časna brata.

Broj časnih sestara POVEĆAO se

u Africi za 908 i

u Aziji za 561,

dok je OPAO u Europi za 8 622,

u Americi za 3 126 i

u Oceaniji za 215.

Broj katehista (vjeroučitelja) POVEĆAO se na četiri kontinenta:

u Aziji za 5 440,

u Americi za 4 285,

u Africi za 741 i

Oceaniji za 735.

U Europi broj katehista je doživio mali PAD za 7.

Broj bogoslova POVEĆAO se:

u Africi za 664, u Americi za 583 i

u Aziji za 244,

dok je u Europi SMANJEN za 164 bogoslova i u Oceaniji za 60.

TABLICA BROJA STANOVNIKA I KATOLIKA PO KONTINENTIMA:

KONTINENAT	BR. STANOVNIKA	PORAST	KATOLIKA	PORAST
SVIJET	5 687 374 000	86 504 000	989 366 000	13 429 000
AFRIKA	725 850 000	20 283 000	107 077 000	4 199 000
AMERIKA	765 547 000	6 658 000	484 366 000	3 167 000
AZIJA	3 456 280 000	54 283 000	101 210 000	4 469 000
EUROPA	711 497 000	4 916 000	288 953 000	1 494 000
OCEANIJA	28 200 000	364 000	7 760 000	100 000

NA JEDNOG SVEĆENIKA DOLAZI:

	STANOVNIKA		KATOLIKA	
SVIJET	10 970	(+252)	2 444	(+31)
AFRIKA	30 342	(+12)	4 476	(+54)
AMERIKA	6 389	(+23)	4 042	(+25)
AZIJA	57 176	(+480)	2 620	(+53)
EUROPA	3 275	(+42)	1 330	(+15)
OCEANIJA	5 396	(+146)	1 525	(+40)

BROJ SVJETOVNIH I REDOVNIČKIH BISKUPA PO KONTINENTIMA:

	UKUPNO	SVJETOVNIH	REDOVNIČKIH
SVIJET	4 319 (+62)	3 215 (+52)	1 104 (+10)
AFRIKA	541 (+28)	399 (+22)	142 (+6)
AMERIKA	1 625 (+24)	1 101 (+15)	524 (+9)
AZIJA	585 (-6)	417 (=)	168 (-6)
EUROPA	1 453 (+13)	1 223 (+13)	230 (=)
OCEANIJA	115 (+3)	75 (+2)	40 (+1)

BROJ BISKUPIJSKIH I REDOVNIČKIH SVEĆENIKA PO KONTINENTIMA:

	UKUPNO	SVJETOVNIH	REDOVNIČKIH
SVIJET	404 750 (+289)	262 418 (+882)	142 332 (-593)
AFRIKA	23 922 (+659)	13 421 (+484)	47 571 (+175)
AMERIKA	119 829 (+51)	72 258 (+316)	47 571 (+265)
AZIJA	38 636 (+956)	22 456 (+792)	16 180 (+164)
EUROPA	217 275 (-1 306)	152 499 (-670)	65 776 (-636)
OCEANIJA	5 088 (-471)	2 784 (-40)	2 304 (-31)

BROJ ČASNE BRAĆE, ČASNIH SESTARA I VJEROUČITELJA PO KONTINENTIMA:

	Č. BRAĆE	SESTARA	KATEHISTA
SVIJET	59 515 (-357)	837 961 (-10 494)	439 134 (+11 194)
AFRIKA	6 635 (+187)	47 572 (+908)	300 735(+741)
AMERIKA	17 862 (-80)	248 096 (-3 126)	34 205 (+4 285)
AZIJA	7 078 (-92)	124 091 (+561)	96 818 (+5 440)
EUROPA	25 788 (-353)	406 065 (-8 622)	60 (-7)
OCEANIJA	2 152 (-19)	12 317 (-215)	7 316 (+735)

BROJ BOGOSLOVA I SJEMENIŠTARACA PO KONTINENTIMA:

	BOGOSLOVI	SJEMENIŠTARCI
SVIJET	106 346 (+1 271)	112 635 (-4 567)
AFRIKA	17 789 (+664)	41 567 (-753)
AMERIKA	33 543 (+583)	23 876 (-445)
AZIJA	24 889 (+244)	22 520 (-125)
EUROPA	29 351 (-164)	24 297 (-2 779)
OCEANIJA	774 (-60)	340 (+35)

OSTALI PODACI

Oko 47 milijuna djece i mladih koriste pomoć Katoličke Crkve u odgoju i obrazovanju. U cijelom svijetu djelovanje Katoličke Crkve protegnuto je na:

4 950 531 dijete u 54 900 dječjih vrtića,
na 25 245 900 djece u 85 043 osnovne škole,
na 13 232 434 djece u 33 349 srednjih škola,
na 1 361 367 mladih u višim školama i
1 809 186 studenata na sveučilištima.

U Africi Katolička Crkva brine:

o 646 220 djece u 7 436 dječjih vrtića, o 9 356 360 djece u osnovnim školama, o 1 701 705 djece u 5 611 srednjih škola, o 470 524 polaznika viših škola i o 23 771 studentu dodavši ovomu još 4 080 studenata na crkvenim učilištima.

U Americi Katolička Crkva brine:

o 1 042 096 djece u 14 322 dječja vrtića, o 7 198 309 dječaka i djevojčica u 23 121 osnovnoj školi, o 3 603 740 djece u 9 126 srednjih škola, o 470 524 polaznika viših škola i o 1 144 073 sveučilišna studenta u koje nije računano još 62 413 studenta na crkvenim učilištima.

U Aziji Katolička Crkva odgaja:

1 327 000 djece u 8 941 dječjem vrtiću, 4 539 571 dječaka i djevojčicu u 13 271 osnovnoj školi, 4 134 499 dječaka i djevojčice u 7 791 srednjoj školi te 678 392 polaznika viših škola i 422 018 studenata kojima treba dodati još 38 573 studenta na crkvenim učilištima.

U Europi Katolička Crkva odgaja:

1 901 339 djece u 23 648 dječja vrtića, 3 607 573 djece u 18 454 osnovne škole, 3 459 202 djece u 10 132 srednje škole,193 556 polaznika viših škola i 217 637 sveučilišna studenta te 69 877 studenata na crkvenim učilištima.

U Oceaniji briga Katoličke Crkve proteže se na:

33 876 djece u 553 dječja vrtića, na 554 087 djece u 2 509 osnovnih škola, na 333 288 djece u 689 srednjih škola, 5 727 polaznika viših škola i 1 687 sveučilišna studenta. Dodajmo tom broju studenata još 2 864 studenta na crkvenim učilištima.

ZDRAVSTVENI I SOCIJALNI CENTRI

Kada se govori o općenitom karitativnom djelovanju Katoličke Crkve, treba izdvojiti njezino djelovanje u bolnicama, dispanzerima, naseljima gubavaca, staračkim domovima, domovima za hendikepirane te sirotištima.

U cijelom svijetu Katolička Crkva drži 5 482 bolnice, 16 226 dispanzera, 857 naselja gubavaca, 12 077 staračkih domova, 7 554 sirotišta te 10 464 dječjih domova.

U Africi Katolička Crkva je prisutna u 832 bolnice, 3 938 dispanzera, 374 naselja gubavaca, 459 staračkih domova, 743 sirotišta i 984 dječja doma.

U Americi Katolička Crkva je prisutna u 1 882. bolnice, 5 909 dispanzera, 95 naselja gubavaca, 3 085 staračkih domova, 2 101 sirotišta i 4 764 dječja doma.

u Aziji Katolička Crkva je prisutna u 998 bolnica, 3 222 dispanzera, 354 naselja gubavaca 1 184 staračka doma, 2 492 sirotišta i 2 227 dječjih domova.

U Europi Katolička Crkva je prisutna u 1 625 bolnica, 2 998 dispanzera, 32 gubavilišta, 7 014 staračka doma, 2 000 sirotišta i 2 417 dječja doma.

U Oceaniji Katolička Crkva je prisutna u 145 bolnica, 159 dispanzera, 2 naselja gubavaca, 244 staračka doma, 218 sirotišta i 72 dječja doma.

ABS

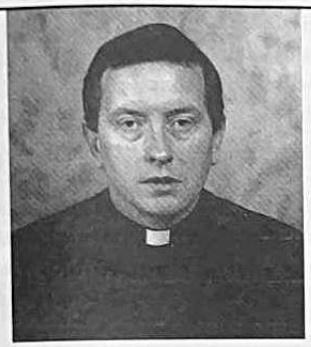

VLČ. VLADIMIR TRKMIĆ

MISIJE U KINI U 19. I 20. ST.

(3) NASTAVAK

Teškoće u razdoblju od 1741. do 1939.

Misije u Kini u tom razdoblju bile su skoro na mrtvoj točki jer je svatko tko je primio kršćansku vjeru izgubio državnu službu. Začuđuje činjenica zbog čega je papa Benedikt XIV. nakon već prijašnjih zabrana metode prilagođavanja izdao još stroži dekret kojim je zakočio misije i zašto ga kasnije pape nisu povukle. Možda su u pitanju neki politički razlozi, više nego vjerski. Kinezi su pokušali u Rimu objasniti da njihovi obredi nisu religioznog karaktera nego više običajnog. Zato je "car Kang Hsi, koji je vladao od 1662. do 1722, slao u Rim svoja razjašnjenja kojima je dokazivao da je kult predaka i kineskih mudraca čisto građanskog i političkog karaktera" *(vidi: Poganski obred kineskog kardinala, "Misterij zašto Kina nije pokršćanjena", GK/1971/br. 7, str. 6).*

Iz toga se vidi da je caru bilo stalo da ne propadnu misije, da se otkrije istina.

Vatikan i misije u Kini od Mattea Riccia DI (1552-1610) do 19. stoljeća

"Matteo Ricci je živio od 1600. kao astronom i matematičar na carskom dvoru u Pekingu te kao carev prijatelj i savjetnik otvoreno naviještao kršćanstvo. Kad je umro, bilo je u vodećim slojevima Kine više od dvije tisuće kršćana" *(A. Franzen, Pregled povijesti crkve, str. 267).*

Njegov subrat Adam Schall von Bell (1592-1666) isposlovao je slobodu vjeroispovijesti za kršćanstvo u čitavom kineskom carstvu 1657.

"Kada je Adam Shall umro, bilo je u Kini 270.000 kršćana" *(A. Franzen, Pregled povijesti crkve, str. 267).*

Crkva u Kini, kineske misije imale su izgleda, ali je nadošla bura unutar crkve i borbe oko metode prilagođivanja. Da nije bilo međusobnih optužaba i napada franjevaca i dominikanaca na isusovce, akomodacija (prilagođivanje) M. Riccija bi možda bila uspjela. Rimske pape nisu baš imali previše sluha za isusovce, paprema tome ni za probleme u Kini. Podržavali su sitničavo nadmetanje među redovima. Inocent X. je 1645. zabranio praksu prilagođavanje u liturgijskoj praksi; Aleksandar VII. je ublažio tu zabranu.

Iako se car Kang Hsi osobno zauzeo za isusovce 1692. godine, zabrana je i dalje ostala na snazi, a Klement XI. ju je 1674. ponovio. "U Kinu je 1707. poslan papinski legat Tournon. On je na carskom dvoru tako nespretno nastupio da je izazvao prekid s carem Kang Hsijem" *(A. Franzen, Pregled povijesti crkve, str. 268).*

Završio je u kineskom zatvoru. Papa Inocent XIII. dopustio je godine 1723. ublaženje zabrane, a Benedikt XIV. izdao je načelnu zabranu svake akomodacije. Iz toga vidimo da je Vatikan prema misijama u Kini bio plašljiv i pretjerano oprezan prema metodi prilagođivanja. Pape su na neki način podržavale franjevce i dominikance koji su bili protiv isusovaca i njihova načina misionarskog rada. Franzen za zabranu akomodacije kaže: "Ta kratkovidna pobjeda europeizma bila je smrt istočnoazijskih misija" *(Pregled povijesti crkve, str. 268).*

Tu smrt izazvalo je nepoznavanje misijske situacije u Kini od strane Vatikana i papa, koji su mogli spasiti i unaprijediti misije da su imali sluha za ideje o. M. Riccija i cara Kang Hsija koji je podržavao misije.

Vrijeme neakomodacije

Bilo bi zanimljivo istražiti uz katoličko misionarenje zbog čega su se rimski pape bojali dozvoliti akomodaciju kroz skoro 200 godina. Možda nije bila u duhu njihova vremena, možda je potez Mattea Riccija bio presmion i nerazumljiv vremenu u kojem je živio. Za 19. stoljeće je sigurno da je akomodacija bila smiješna ne samo Rimu nego i misionarima u Kini koji su mislili i pokušavali kršćansku vjeru širiti uz pomoć i pod patronatom vojnih sila Francuske, Engleske i Portugala. Mislilo se da će kolonizacija i onako slabu carsku Kinu prestrašiti vojnim i ratnim prijetnjama i da će Kinezi otvoriti granice i dati slobodu misionarima. Na žalost, postigao se suprotni efekt, carska Kina koja je za vrijeme cara Kang Hsija bila otvorena, koja je željela opravdati akomodaciju, krenula je iz simpatije prema mržnji na kršćansku vjeru i na misionare koji je šire.

Sporne odredbe kojima je Benedikt IV. zabranio akomodaciju a Matteo Ricci dozvoljavao, prikazivao je u naše vrijeme, 1971. godine, kardinal Pavao Yu Ping, koji se nalazio u Tajpehu na Formozi, a inače nadbiskup Nankinga u Kini, odakle je bio protjeran. Riječ je o kultu, službi u čast neba i kineskih mudraca. "Prigodom obreda gdje se uz zapaljene svijeće i kâd tamjana prikazivalo plodove voća, kruha i vina, to čini zato da se istakne počasti drevne kreposti Kine", izjavio je kardinal *(vidi: GK/1973/ br. 7, str. 6).*

- Nastavlja se -

P. JOSEF BRUNNER
BIJELI OTAC

SUDAN: Ropstvo bez kraja

Već više puta dva zamjenika udruge Internacionalne kršćanske solidarnosti (CSI) posjećivali su južni Sudan u pratnji četvorice nezavisnih novinara. S obilaska tih krajeva od 11. do 18. ožujka 1998. oni iznova izvješćuju o trgovini robovima, napose u pokrajini Bahr el Ghazala. Svjedoci govore o zaprepašćujućoj rasnoj i bescjenoj trgovini robova.

Lov na robove

Izvjestitelji Interanciolane kršćanske solidarnosti (CSI) javljaju: "Od našega posljednjeg posjeta u pokrajinu Bahr el Ghazal u prosincu 1997. trupe Nacionalnog islamskog fronta (NIF) pod vodstvom dr. Turabija izvele su nova odvođenja robova protiv volje stanovništva. Trupe su bile praćene sa 6 tenkova. Oni su vojno bdjeli nad odvođenjem robova. Prema svjedocima lokalnih predstojnika 21. veljače 1998. oko 1.500 vojnika Snaga teritorijalne obrane (DPF) i fundamentalističkih policija, potpomognuti s 1.000 vojnika regularne vojske, opustošili su osam sela u blizini Anweila. Odveli su 49 žena i djece, među njima i malu djecu. Ubili su 37 stanovnika. Spalili su oko 580 obiteljskih kuća i ukrali 500 krava. Otmičari robova obično odvode žene i djecu od 5 godina naviše. Jedne odvode na sjever a druge preprodaju."

Besplatni robovi

Na ovom zadnjem putovanju Internacionalna kršćanska solidarnost mogla je od arapskih trgovaca na sjeveru kupiti 589 robova na rasprodaji. Od listopada 1995. ova organizacija započela je takve robove otkupljivati. Tako je njih 1.400, prije svega djece, za određenu cijenu oslobođeno. To se događa zahvaljujući jednom sporazumu između plemenskih grupa i arapskih trgovaca. Ima vrlo često dirljivih scena kada roditelji svoju "izgubljenu" djecu opet mogu zagrliti svojim rukama. Mnogi predstojnici plemenskih udruženja mole tu kršćansku organizaciju da nastave s takvim akcijama. Jedan predstojnik izjavio je: "U našem kraju cijelo stanovništvo podržava vaše djelovanje. Zahvaljujući samo vašoj pomoći mnoga su djeca dovedena nazad njihovim roditeljima. Ali ima još mnogo žena i djece u tom neljudskom zarobljeništvu. Molim nastavite i dalje i apelirajte na svijet da pronađe sredstva kako bi se zaustavilo to ropstvo."

Početkom svibnja francuski opunomoćenici zahtijevali su kod svoje vlade da intervenira u europskoj zajednici i kod Ujedinjenih naroda da se konačno spriječi to neljudsko trgovanje robovima.

Žalosna bilanca

Trgovina robovima zacijelo će se u velikoj mjeri u južnom Sudanu i dalje nastaviti jer tu pokrajinu kontrolira Nacionalna islamska fronta. To je posebno prisutno južno od Darufura i Kordofana. Procjenjuje se da broj prodanih robova dostiže više od 10.000. Nastavit će se i pljačkaški pohodi različitih policija koje su sastavljene od "snaga teritorijalne obrane" a ponekad izravno potpomognute i od regularne vojske, kako izvješćuje časopis "Vigilance Soudan" (Sudansko bdjenje).

Više od 1,5 milijun ljudi, najvećim dijelom kršćani crnci i nekršćani, u tom dugogodišnjem ratu dosada su ubijeni. Više od 5 milijuna ljudi istjerano je iz svojih sela a u cijelom pogođenom dijelu juga Sudana ukupno stanovništvo ne broji više od 8 milijuna. Uz to narod trpi od kronične neishranjenosti i gladi. Kakvo more bijede i nevolje!

100. Obljetnica Katoličke Crkve u Burundiju

Ove godine Katolička Crkva u Burundiju (Centralna Afrika) slavi 100. obljetnicu svoga prijeđenog puta u zemlji koja je unesrećena dugim građanskim ratom. Može li Crkva pomoći zemlji sa 60% kršćana koja krvari u krvavim sukobima plemena i u borbi za vlast? Uz "svečani jubilej", u takvim okolnostima jedva se može i pomišljati. Ovaj kratki necjeloviti prikaz želi prikazati stvarno stanje ove Crkve.

Povijesni prikaz

Na koncu prvog tisućljeća poslije Krista ovdje je doselio Bantu narod iz Hutu plemena i nastanio se u skoro nenaseljenu pokrajinu. Krajem 17. stoljeća ovamo dolazi, vjerojatno iz Etiopije i Ugande, pastirski narod Tutsi i Hima. Baveći se stočarstvom, oni postaju poluaristokrati i postupno preuzimaju vlast nad narodom Hutu. U vrijeme kolonijalizma koncem 19. stoljeća ova već postojeća struktura ojačava i postiže nezavisnost zemlje 1. srpnja 1962. Otada vladaju Tutsi, iako manjina od 17%, nad većinskim stanovništvom iz plemena Hutu koji broji više od 80% od ukupnog stanovništva.

Nakon nesretnog pokušaja prevrata većinskog stanovništva Hutu 1972. vlast je preko armijskih snaga pobila u strašnom masovnom pokolju oko 200.000 Hutu, prije svega obrazovnih ljudi. Konačno je 1993. u demokratskim izborima za predsjednika s 64% glasova izabran Melchior Ndadaye iz Hutu naroda. Međutim, nakon četiri mjeseca bio je ubijen i otada je opet vlast u rukama manjine. Od 1995. u Burundiju traje građanski rat za prevlast. Nemoguće je u ovome građanskom ratu odrediti točan broj žrtava. Smatra se da ih je oko 150.000, među kojima i mnogi svećenici, časne sestre i jedan biskup.

Povijest Crkve

Prvi misionari iz misijske Družbe bijelih otaca (afričkih misionara), kojima je papa povjerio naviještanje evanđelja u ovoj zemlji, došli su 1879. u Burundi. Ubrzo su prva tri misionara bila ubijena. U svibnju 1898. u mjestu Muyaga konačno su uspostavili misijsku postaju. U prvih trideset godina njihova karitativnog i religioznog djelovanja bio je njihov rad vrlo cijenjen. Broj kršćanskih vjernika je naglo rastao tako da su danas od 7 milijuna stanovnika više od 60% katolici. I tako je trajalo do režima predsjednika Bagaze kada su od 1976. do 1987. skoro svi misionari i časne sestre, njih 450, istjerani iz zemlje. Sve su kršćanske škole oduzete, katoličke organizacije mladih i katolički tisak su zabranjeni a mnoge crkve zatvorene. Kršćani su se žalili zbog progona na mnogostruke i zadivljujuće načine. Međutim, nove mjere progona poduzeo je još drastičnije predsjednik Buyoya 1987. Misionare se progoni na mnogostruke načine, kršćane se pokušava preodgojiti površnim učenjem. Pa ipak činjenica je da bijeli oci od početka progona organiziraju temeljni vjeronauk i četverogodišnju pripravu za krštenje. Zahvaljujući mnogim domaćim svećenicima, časnim sestrama i katehetama, Crkva je preživjela najteže vrijeme progona za vrijeme predsjednika Bagaze. Već 25 godina u Burundiju su svi biskupi u 7 biskupija Afrikanci.

Godinu dana poslije glas biskupa postao je još jači i žučniji. Za Božić 1997. piše nadbiskup mons. Ntamwana: "Naša zemlja Burundi već je došla u četvrtu godinu nasilnog ubijanja. Ljudi žive život užasa. Oni podnose pritiske od onih koji žele vladati. To povećava još dublju mržnju..." Biskupi ujedinjene Biskupske konferencije Burundija i Ruande 17. veljače 1998. zajednički su se obratili vjernicima jer i u Ruandi vlada jednako stanje. Oni izjavljuju: "U trenutku kada Crkva u Burundiju slavi 100. obljetnicu svoga kršćanstva i kada se Crkva u Ruandi priprema da isti jubilej proslavi za dvije godine, mi apeliramo da odgovornost kršćana bude usmjerena obnovi mira u ovoj zemlji koja krvari u masovnim masakrima... Mi apeliramo na sve da se bore protiv etnocentrizma, tog virusa koji razdvaja. Mi molimo da svi mogući načini rada budu usmjereni pripravi za nadolazeći pomirenje..."

Preveo prof. Božo Odobašić

NOVA MISIONARKA

NA RADOST CRKVE U HRVATA I DRUŽBE SESTARA KĆERI BOŽJE LJUBAVI

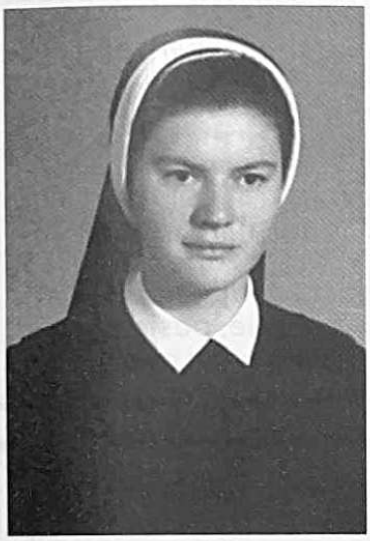

U okrilju Crkve u Hrvata, nadbiskupije vrhbosanske i družbe sestara Kćeri Božje Ljubavi ovih dana odvijao se za Crkvu i družbu važan događaj. Skromno, ponizno i tiho sestra Vedrana Ljubić, kao nekada davno prorok Abraham, izlazi iz zemlje svoje, kraja i doma očinskog i napušta roditelje, rodbinu, i susestre i ide u zemlju koju joj je Gospodin pokazao. S dvjema sestrama iz Brazila, jednom Poljakinjom i jednom Austrijankom, sestra Vedrana iz provincije Božje providnosti, koja ima svoju provincijalnu kuću u Zagrebu, polazi da bi započele misijsko djelovanje u Africi. Dosada sestre Kćeri Božje Ljubavi nisu djelovale u Africi. Ovo je njihov prvi iskorak koji čine njih pet, među kojima i jedna Hrvatica. O ispraćaju sestre Vedrane u Sarajevu, rodnom Uzdolu i Zagrebu bit će opširnije u slijedećim brojevima Radosne vijesti. Za početak smo odabrali dijelove iz razgovora sa sestrom Vedranom.

Radosna vijest (RV): Sestro Vedrana, molim Vas nekoliko riječi o sebi.

S. Vedrana (SV): Rođena sam u ramskoj župi Uzdol kod Prozora 12. svibnja 1960. od oca Martina i majke Marije r. Jakovljević. Djetinjstvo mi je obilovalo i lijepim i teškim trenucima. Nije bilo lako u to vrijeme biti najstarije dijete u kući. Drugačije se tada živjelo na selu nego danas. Odgovornost je uvijek padala na najstarije dijete. Nekada je trebalo pomoći mami, nekada ocu. Trebalo se brinuti o mlađem bratu i sestrama. Stoga sam se tjednima veselila Ivandanu, patronu, svetom Anti ili nekoj mladoj misi. Bili su to jedini dani moga odmora i dječje radosti.

Prije otprilike 25 godina bila je u Prozoru mlada misa velečasnog Ante Meštrovića kojoj sam prisustvovala. To je mislim i dan kada sam prvi put osjetila prvi Božji poziv. Nešto je u meni govorilo: "Ne možeš biti pratar jer si žensko, ali možeš biti časna sestra. " Ne mogu se pohvaliti da sam puno išla na vjeronauk. Nije ga ni bilo. Mjesec-dva prije prve svete pričesti i isto toliko prije krizme. Do crkve je trebalo pješačiti više od sat vremena. Sve ono što sam propustila naučiti u crkvi na vjeronauku, naučila sam u roditeljskoj kući od roditelja, praktičnih i dobrih vjernika. U to vrijeme u našu župu su došle časne sestre Klanjateljice Krvi Kristove. Kod njih sam malo naučila. Ne njihovom nego mojom krivnjom. Na vjeronauku sam stalno gledala sestru Marinu Domić maštajući kako bih ja izgledala kao časna sestra i što bih sve radila. Svoju želju da postanem časna sestra nisam povjerila njoj nego svojoj teti sestri Miriam Ljubić. Ona mi je pak savjetovala da malo pričekam. A meni se nije čekalo. Slala sam joj pismo za pismom da dođe po mene. Kada je vidjela koliko sam uporna, poslala mi je adresu provincijalne kuće sestara Kćeri Božje Ljubavi i rekla da napišem molbu. Na moju radost, odgovor je stigao brzo i pisalo je da mogu doći. Dotada nisam ni razmišljala o tome da svoju odluku trebam reći roditeljima. Ali evo, sada je došlo i to na red. Tata je bio glava kuće i prvo je trebalo reći njemu. A on u Austriji. Já, moga veselja kada je od Martina (tate) došlo da mogu poći u samostan, i ako se ne mognem obiknuti, da se uvijek mogu vratiti. Mama je drugačije reagirala. Bila sam najstarija, a iza mene još jedan brat i četiri sestre. Mojim odlaskom ostaje bez velike pomoći. Ali majka koja se uzda u Boga daje blagoslov svome djetetu i ja sam se našla u samostanu 8. veljače 1975. Dijete iz bosanskog sela najednom u velegradu, među ljudima koji govore malo drugačije nego ja. Sve mi je to bilo čudno. S vremenom sam se privikla i uvijek sam osjećala Božju blizinu, a na osobit način kada mi je bilo teško.

Misijsko zvanje u meni je niklo čitajući vjerski tisak, posebno one časopise koji govore o misijama. Prvi iskorak u to područje bilo je kada smo nas nekoliko kandidatica napisale pismo pokojnom o. Anti Gabriću. Na našu radost dobile smo odgovor. I danas čuvam to pismo u kojem stoji: "Kod oltara vas se dnevno sjećam. Veselo i junački! Tolike duše čekaju na vaše molitve, žrtve i svet život. " Znam da ima puno sirotinje, patnika i djece koja trebaju našu pomoć i to me jednostavno vuče da pođem u misije. Posebna mi je želja upoznati ih s Isusom da ga prihvate i zavole. ●

UKRADENO PISMO

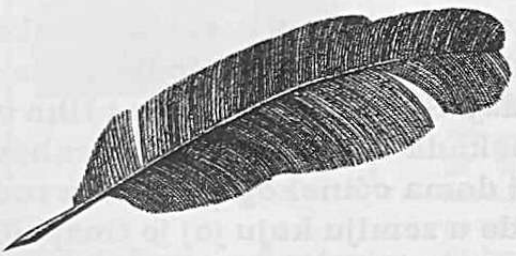

S. J. Campos 7. travnja 1998.

Draga Iva!

Iako si pomiješala imena (Andreja Marić) s (Editom Gelemanović) i adresom iz S. J. Campos - gdje se ne nalazi ni jedna od tih sestara. S. Andreja Marić je u Jacarei, s. Edita u Zagrebu. Ja (sestra Benedikta) stanujem u Sâo José dos Campos. Možda je sam dragi Bog pomiješao sve to da bi ti meni napisala i ja tebi odgovorila i da se tako upoznamo. Sve je to dobro promišljeno u Božjoj perspektivi.

Evo da ti odgovorim na tvoja pitanja.

Od kuće sam daleko 14 sati vožnje zrakoplovom. Rodom sam iz Virovitice - Slavonija. U misijama sam 8 godina. Naš grad je velik skoro kao Zagreb i ima oko 800.000 stanovnika. Moja župa je velika i ima 35 kapelica zajedno sa župnom crkvom. Imamo 2 svećenika. Ljudi dosta sudjeluju na misi i vrlo su dobri. Mi u župi radimo u pastoralu za zvanja, kateheze za djecu i odrasle, posjećujemo obitelji, nosimo pričest bolesnicima, i kada svećenik ne stigne služiti svetu misu, mi obavljamo

MISIJSKI VELIKANI

FRANJO KSAVERSKI, isusovac apostol Indije i Japana

Piše: Ilija Doborski

Skoro ni jedan kršćanski propovjednik nije do te mjere prožeo misijsko biće Crkve kao sv. Franjo Ksaverski. Podrijetlom iz plemićke obitelji, polazio je najpoznatije škole i učilišta, suosnivač je isusovačkog reda, zastupnik pape, spustio se za vrijeme svoga misionarskog djelovanja u krajnju ljudsku bijedu, prilagodio se običajima sredine gdje je djelovao, te je tako postao utemeljitelj katoličkih misija na dalekom Istoku i isusovačkih misija uopće.

Francisco de Yasu y Xavier ugledao je svjetlo dana 7. travnja 1506. u dvorcu Javier u Navarri u Španjolskoj, da bi nakon bezbrižna djetinjstva, godine 1525, sa devetnaest godina pošao na studij u francusku prijestolnicu na poznato učilište gdje su velikani duha, molitve i poniznosti, od kojih su najpoznatiji sv. Albert Veliki i Toma Akvinski, držali predavanja.

Na pedesetak različitih kolegija tiskalo se mnoštvo studenata iz različitih zemalja i krajeva, redovničkih zajednica i bratovština. Dnevni red je bio neobično strog, a predavanja su započinjala u šest sati ujutro i trajala, s predvidenim vremenom za dnevni studij, do navečer. Mnogi studenti vodili su dvoličan život okupljajući se u ozloglašenim pariškim zgradama na sijela, pijanke i orgije. Franjo nije baš pretjeravao u studiranju; predavaonice je radije promatrao izvana, a gostionice iznutra. Ni sam nije bio načistu što želi postati.

Skori susret s Ignacijem Lojolskim promijenit će njegovu dušu i životnu orijentaciju. Ignacije, bojovnik i branitelj utvrde Pamplona u ratu protiv Francuza i Navareza, u čijim su se postrojbama nalazila i Franjina braća, došao je poslije svoga obraćenja u Pariz na studij teologije. Franjo će susresti zemljaka tek u veljači 1528. kada se Ignacije preselio iz kolegija Montaigu u kolegij sv. Barbara gdje su već stanovali Franjo i njegov prijatelj Petar Faber. Ta su dvojica s velikim zanimanjem svakodnevno promatrala Ignacija kako je marljivo studirao, žarko molio, meditirao i postio. Njegova ozbiljnost, duboka pobožnost i samodisciplina neobično su fascinirali mladog plemića, ali do duhovnog zbližavanja nije došlo. Četiri godine je potrajalo dok Ignaciju nije konačno uspjelo milošću Duha Svetoga zagrijati Franjinu ledenu nutrinu. Godine 1533. Franjo se potpuno izručio svome nebeskom Kralju i pridružio Ignaciju i njegovim idealima. Sam je kasnije izjavio: "Franjo je bio najžilavije tijesto koje sam ikad mijesio!" Petar Faber se već ranije bio priključio Ignacijevim idealima.

službu riječi i dijelimo pričest. Imamo jedan još nedovršeni vrtić za siromašnu djecu koji nastojimo završiti. Iako je nedovršen (nema ni stakla niti je okrečen, niti ima stolove i stolice, nemamo ni kuhinju), imamo 14-ero djece koje čuvamo. Velika je potreba i ne može se dočekati dovršenje nego treba već započeti raditi. U župi je dosta razvijen pastoralni rad. Nedjelja Cvjetnica bila je prekrasna. Procesija s palminim granama započela je u 8,30 u jednoj udaljenoj kapelici i spustila se do župne crkve gdje je nastavljeno sa svetom misom pred crkvom, jer u crkvu nije stalo sve to mnoštvo. Završila je u 11 sati, a da se nitko s mjesta nije ni pomakao. Bilo je veličanstveno. Brazilski narod se svim srcem pripravlja za svetu misu, a osobito sada za Sveti tjedan. Imat ćemo veliki križni put na Veliki petak a zatim obrede. Sve to traje oko 4 do 5 sati, ali mnoštvo ustraje do kraja. Narod voli procesije i križni put na ulicama naše župe. To je mali isječak iz mnoštva lijepih događaja ovdje. Kući mogu ići svake 3 godine, ako mi financijske mogućnosti dopuste.

Draga Iva, hvala ti za pismo. Moli se za nas misionare jer imamo mnogo posla i trebamo mnogo snage u pomaganju bližnjima. Moli se za našu djecu koja mnogo toga trebaju a najviše od svega sretnu obitelj. Ovdje je mnogo droge i drugih zala što razaraju mladost i obitelji. Želim tebi i tvojoj obitelji sretan Uskrs i Božji blagoslov počivao uvijek nad vama. Piši mi ponovno!

s. Benedikta Miš, karmelićanka BSI

Šestorica mladih muževa oko Ignacija položili su na blagdan Marijina uznesenja na nebo 1534. privatne zavjete u kapelici sv. Dionizija, na brdu mučenika u Parizu, zavjetujući se da će živjeti u čistoći, siromaštvu, te da će hodočastiti u sveta mjesta Isusove domovine. Ako bi u Veneciji morali više od godinu dana čekati na brod koji će ih prevesti u Svetu Zemlju, onda će poći u Rim i staviti se Svetome Ocu na raspolaganje za druge crkvene potrebe.

Početkom nove zajednice označen je bez posebnih pravila tridesetodnevnim duhovnim vježbama pod Ignacijevim vod- stvom. Te su duhovne vježbe mladog Franju još više učvrstile u njegovoj odluci. Od toga trenutka njegovo će življenje imati samo jedan cilj: širiti slavu Božju, služiti ljudima, i sam rasti u svetosti.

Na blagdan Marijina uznesenja godine 1535. sedmorica su obnovila prve zavjete od prošle godine. Potom su napustili Pariz da bi se najkasnije za Novu godinu 1537. sastali u Veneciji i zajednički krenuli na hodočašće u Svetu Zemlju. Cijelo to vrijeme čekanja na brod za Svetu Zemlju proveli su u služenju bolesnicima po raznim gradskim bolnicama. Franjo se odlučio za njegu najtežih bolesnika, jer je upravo tamo bio manjak djelatnika. Jedan od njegove subraće zapisao je o njihovu služenju po venecijanskim bolnicama: "Pravili smo krevete, čistili ulaze, praznili i prali noćne posude, čistili bolnicu, nosili smo sa strahopoštovanjem mrtve do grobnica koje smo za njih kopali osjećajući pritom zadovoljstvo i sreću." A onda su se zaputili u Rim putem punim pustolovina da bi od rimskih prvosvećenika primili blagoslov i dobili dopuštenje za planirano hodočašće u Svetu Zemlju. Petrov nasljednik ih je blago primio, blagoslovio je njihov put u Isusovu domovinu te im dodijelio dozvolu da mogu biti redeni prije polaska u Palestinu. Po povratku u Veneciju, 24. lipnja 1537. primili su sakrament svećeničkog reda, a potom im je Ignacije naredio da se za jedno izvjesno vrijeme razidu i posvete molitvi, meditaciji i sabranosti. Potom su se sastali u Vicenzi u jednom trošnom samostanu gdje je Franjo slavio svoju mladu misu.

Godine 1537. bila je na izmaku, a svršetak ratnih obračuna između Venecije i Turske nije bio još na pomolu, pa i izgledi na putovanje brodom sve su bili manji. Ignacije se stoga odlučio za drugi dio zavjeta, naime poći u Rim i staviti se u službu Svetome Ocu.

Zimski dani godine Gospodnje 1538. bili su pogibeljni za mnoge Rimljane. Skoro desetina rimskog pučanstva umrla je tih tjedana od hladnoće i gladi. Franjo, Ignacije i drugovi dali su se odmah na posao kako bi najbolje pomogli ugroženima; skupljali su sijeno i slamu, podizali skloništa za potrebite u koja su dnevno znali smjestiti i do četiri stotine promrzlih i izgladnjelih osoba. Njihova nesebična ljubav prema bijednima nije ostavila ni bogate ravnodušnima. Upravo je od njih počela stizati materijalna pomoć i novčani prilozi kojima su sedmorica mogli mnogima ublažiti glad i studen. Tako je jedan bogati svećenik darovao družini cijelo svoje imanje a potom i sam stupio u zajednicu. Rimski biskup je bio presretan da su Ignacije i njegovi drugovi svoj "Jeruzalem" našli u Rimu.

- Nastavit će se -

CRKVA U INDIJI PROTIV NEPOTREBNIH I OPASNIH POKUSA

Indija, Delhi (Fides) - Crkva u Indiji se u povodu pet podzemnih nuklearnih pokusa koji su obavljeni u pustinji Rajakstan u sjeverozapadnoj Indiji između 11. i 13. svibnja izjasnila protiv razvoja nuklearnog oružja. Zajedničko mišljenje kršćana Indije u svome priopćenju izrazili su pomoćni biskup Delhija mons. Vincent Consensso, član biskupske Komisije za pravdu i mir, i Karam Masih, biskup Crkve Sjeverne Indije. Oni kažu da je prirodno da Crkve koje su u području gdje se gomila nuklearno oružje i vrše pokusi budu protiv jer pokusi zagađuju zemlju, zrak i time truju okoliš gdje borave ljudi i životinje.

Indijski premijer Atal Behari izjavio je 11. svibnja da su pokusi išli samo za tim da pokažu da je Indija u stanju proizvesti nuklearno oružje.

U priopćenju koje su izdali biskupi između ostalog se kaže: "Od samog početka vjerovali smo da nuklearna energija treba biti upotrijebljena u mirnodopske svrhe. Željeli smo da nuklearni potencijal i tehnologija trebaju imati samo jedan cilj: boriti se protiv zaraznih bolesti i poboljšanju kvalitete života."

Javnu potporu nuklearnim pokusima dali su mladi Hindu pripadnici kada su pokrenuli u Bombaju kampanju potpore u skupljanju 100.000 potpisa učinjenih krvlju.

ABS

UHIĆENI BUDISTIČKI MONASI

Hongkong, Tibet (Fides) - Prema izvještajima koje smo primili 15. svibnja naoružane osobe su uhitile petnaest budističkih monaha u pretresu "buntovničkih" samostana u unutrašnjosti Tibeta. Do uhićenja je došlo nakon prosvjeda separatista u ožujku u kojem su vlasti zahtijevale od monaha u budističkom samostanu Rongpo Rabten da osude Dalaj-lamu. Između dvadeset i trideset monaha okupilo se i izvikivalo parole: "Tibet je slobodan", i: "Neka njegova svetost Dalaj-lama živi desetke tisuća godina!"

Ranije su službene vlasti ispitivale monahe pojedinačno prijeteći im zatvorom ako se ne odreknu njihova vođe koji živi u izbjeglištvu. Na taj čin službene vlasti su se odlučile nakon nekoliko neuspjelih pokušaja da se samostan u Nanquu premjesti u brda. Samostan se uspio do danas oduprijeti odredbi iz 1996. godine po kojoj je trebao smanjiti broj redovnika s 400 na 150 ignorirajući zabranu po kojoj je trebalo prestati s izlaganjem slike Dalaj-lame.

Koncem travnja jedan tibetanski budistički redovnik učinio je samoubojstvo u New Delhiju u znak prosvjeda što je policija prekinula štrajk glađu šestorice Tibetanaca koji traže neovisnost Tibeta.

ABS

POBUNJENICI NASTAVLJAJU S UBIJANJEM I SAKAĆENJEM

Freetown, Siera Leone (Fides) - Premda vlasti u Siera Leone pokušavaju uspostaviti red u državi, situacija nije spokojna. Pobunjenici nastavljaju provoditi svoj teror nad nedužnim ljudima napadajući sela u sjevernom dijelu zemlje koju još nisu preuzele snage sigurnosti ECOMOG. Talijanski misionar otac Giuliano Pini javlja da je u drugom tjednu svibnja najmanje 40 ljudi prevezeno u bolnice u Makeni i Freetown kojima su pobunjenici odsjekli noge ili ruke u gradovima Kamuli i Karina.

U veljači su razbojnici napali i opljačkali crkvene ustanove, škole, kolegije i sjemeništa. Početkom svibnja biskup Makene monsinjor Giorgio Biguzzi konačno je mogao rediti četvoricu đakona čije je ređenje bilo predviđeno u veljači.

Amnesti International poslala je dvojicu svojih predstavnika da ispitaju stanje ljudskih prava u Siera Leone. Humanitarne organizacije izvješćuju da je najmanje 13 ljudi ubijeno u Konou te da pobunjenici i dalje napadaju sela u području Njaiama-Sewafe i Koidu. Udruga Liječnici bez granica javlja da se u bolnici u Freetownu nalazi 128 osakaćenih osoba. Istodobno novo uspostavljena vlast je uhitila oko 1.500 osoba osumnjičenih za suradnju s razbojnicima. Pedeset devet ih je osuđeno zbog izdaje.

ABS

ZABORAVLJENE IZBJEGLICE UMIRU OD BOLESTI I GLADI

Kinshasa, Demokratska Republika Kongo (Fides) - Nešto treba učiniti za najmanje 250 izbjeglica iz Kongo Brazavilla koji su ostavljeni napušteni u krajnjoj bijedi na samoj periferiji Kinshase, glavnog grada Republike Kongo (bivši Zair). Apel je uputio otac Honore Mukore, župnik župe Kinkole koja je nedaleko od kampa. U svom apelu župnik javlja da je u kampu dramatična situacija. Tu se nalaze uglavnom stare osobe, djeca i trudnice koje su toliko izgladnjele da je u pitanju ishod njihove trudnoće.

Kamp su otvorile vlasti Demokratske Republike Kongo u vrijeme sukoba. Vlasti su se prestale brinuti o izbjeglicama koje sada umiru od gladi jer se ne mogu vratiti u svoja sela, premda su sukobi prestali. Mnogi od njih su pripadnici plemena Lissouba, Zhombi i Kolelas koji su se borili protiv onih koji su pobijedili u ratu i sada su na vlasti pa se boje osvete. Usprkos pomoći koju daje župa i Caritas, stanovnici kampa polagano umiru od gladi i zaraznih bolesti. Župnik kaže da su mnogi njegovi župljani udomili i zbrinuli mnoge izbjeglice iz Kongo Brazavila.

ABS

NASILNO ISLAMIZIRANJE U ISTOČNOM TIMORU

Baucau, Istočni Timor, (Fides) - U Istočnom Timoru, nedaleko od Baukaua, u mjestu Wailili iz zasjede je napadnuta obitelj koja se sastojala od oca, majke i dvogodišnjeg sina. Majka je ubijena a otac odveden u zatvor. Teško ranjenog dječaka naoružani vojnici su odnijeli u staru vojnu bolnicu u Diliju gdje je odmah stavljen u izolaciju. Odmah mu je dano drugo ime Muhamed Sopeharto i bit će, kako redovito biva s djecom bez roditelja, poslat u muslimanski institut u Indoneziji i odgajan kao musliman. Dječak nikada neće saznati da je rođen kao državljanin Istočnoga Timora i da je kršten u Katoličkoj Crkvi.

Komesarijat Pravda i mir iz Dilija pokušava nešto učiniti za dječaka ali bez pomoći međunarodne zajednice i angažmana javnog mišljenja nade u uspjeh su minimalne.

ABS

UBIJEN JOŠ JEDAN ČASNI BRAT

Bhangalur, Indija (Fides) - Časni brat trećega reda svetoga Franje Asiškoga, Jeremie Hojo nađen je mrtav osmoga travnja nedaleko od pruge u Bhalgapuru u državi Bihar u Indiji gdje je ubijen. Provincijal Matthew Puthenparambil, izražavajući duboku bol zbog ubojstva, rekao je da ne zna što bi mogao biti motiv ubojstva. Časni brat Hojo sjeo je na svoj bicikl 6. travnja i otišao iz samostana na farmu koju je vodio i namjeravao je tamo prenoćiti.

Provincijal o. Matthew kaže da je izvijestio policiju ali da ona nije pokazala neki osobit interes, jer nisu u stanju riješiti ni mnogo jasnije slučajeve ubojstva koja su se dogodila u ovom području. Taj tragični događaj podsjeća na nedavnu tragičnu smrt kada je časni brat Luc Pattaniyil pronađen 24. ožujka mrtav nedaleko od željezničke pruge u Nawadi, također u državi Bihar.

ABS

TRICHUR OPLAKUJE SVOGA UMIROVLJENOG NADBISKUPA

Trissur, Indija (Fides) Katolici siromalabarske biskupije Trichur u južnoj Indiji rastuženi su smrću voljenoga umirovljenog biskupa Josepha Kundukulama koji je umro 26. travnja. Sprovod nadbiskupa koji je umro u Nairobiju u Keniji dok je bio u posjetu ženskoj redovničkoj zajednici Nimala Dasis sestara koju je sam utemeljio, obavljen je 29. travnja u Tichuru. U vrijeme sprovoda u Trichuru, koji broji oko 432.000 katolika, sve su trgovine u znak poštovanja prema pokojnom nadbiskupu ostale zatvorene. Posebno je bio cijenjen zbog svoga zauzimanja za siro-

svoga zauzimanja za siromahe.

Nadbiskup Joseph je rođen u rujnu 1917. Za svećenika je ređen 1942. godine a za biskupa 1970. Otvorio je mnoge centre za siromahe i bolesne u Trichuru uključujući i kuću za samohrane majke, hendikepirane osobe i gubavce. Posljednjih godina posebnu brigu je posvetio siromašnim djevojkama koje se nisu mogle udati jer nisu imale miraza, što je još uvijek važno u Indiji. Isposlovao je da se svakoj od njih dade komad zemlje koji bi mogla kod udaje dati svome budućem mužu. Zadnji njegov projekt je bio dom za oboljele od AIDS-a

Bio je veoma angažiran u pastoralu izbjeglica iz Koreje. Trichur je jedan od najvećih gradova u zapadnoj Kerali koja je poznata po velikom broju katolika. Zahvaljujući njegovu radu, pet svećenika koji govore Malayalam jezik poslano je u Bombaj na studij. Jedan od njih, Paul Chittilapilly, kasnije je postao biskupom siromalabarske dijeceze u Kalynu, sufraganske biskupije latinskog obreda u Bombaju.

ABS

MISIONARI ODLUČILI OSTATI U ERITREJI I ETIOPIJI

Asmara, 8. lipnja 1998. (IKA/SIR) - Salezijanski i kombonijanski misionari, dvije redovničke zajednice koje u Eritreji i Etiopiji imaju velik broj svojih redovnika, odlučili su ne napustiti svoje župne zajednice i nastavljaju s pastoralnim djelovanjem. Na tom području salezijanaca ima oko 70, od kojih je 20-ak Talijana a ostali su tamošnji svećenici, a kombonijanci imaju 55 misionara.

Don Giovanni Lasconi, salezijanac koji pastoralno djeluje u etiopskom gradu

Makalle koji je izložen bombardiranjima, izjavio je kako je, bez obzira na bombardiranja, "opće ozračje još uvijek vedro", bilo među redovnicima, bilo među pučanstvom. To ozračje ne priječi niti činjenica da su telefonske veze prekinute, letovi otkazani a vijesti dolaze samo iz zapadnog tiska.

Salezijanac Alfredo Roca iz Addis Abebe podsjeća na želju cijele zajednice da tamo i ostane, premda je sve spremno za moguće brzo evakuiranje studenata o kojima brinu.

Prema podacima koji pristižu misionarima kombonijancima, izgleda da je uzrok početak sukoba povezan s "planom vlade iz Addis Abebe da se ponovno dokopa mora, nakon što je Eritreja proglasila nezavisnost, a to bi moglo spriječiti bilo kakve mirovne pregovore".

ZAŠTO SE KINESKE VLASTI BOJE 97-GODIŠNJEG SVEĆENIKA?

Peking, 9. lipnja 1998. (IKA) - U Kini i dalje traju nesporazumi između vlasti i crkve. Kineske vlasti su oduzele putovnicu 97-godišnjem kineskom kardinalu Ignatiusu Kungu koji se trenutno nalazi u izbjeglištvu u SAD-u. Vijest prenosi agencija ANSA, a priopćila ju je Udruga kardinala Kunga. Udruga skrbi za obranu prava tzv. podzemne Crkve koja je u zajedništvu sa Svetom Stolicom i koju ne priznaje kineska vlast. U priopćenju iz te udruge izvješćuje se da su kineske vlasti odbile produžiti dokument te da su ga zaplijenile. Kineski konzulat nije htio dati nikakva objašnjenja čak ni kardinalovu nećaku Josephu Kungu, inače predsjedniku jedne tamošnje humanitarne ustanove. S gorčinom u glasu kardinal Kung, koji je u kineskim zatvorima proveo 32 godine, rekao je novinarima: "To je još jedna neizbježna kušnja koja dokazuje da vjerski progoni u Kini nisu prestali." "Zašto se kineske vlasti boje 97-godišnjeg svećenika?", - dodao je kardinal Kung.

suvremena međunarodna organizacija katoličke mladeži

EUHARISTIJSKI POKRET MLADIH

Sveti Pavao u Prvoj poslanici Korinćanima u Hvalospjevu ljubavi piše: "Ljubav je velikodušna, dobrostiva je ljubav, ne zavidi, ljubav se ne hvasta, ne nadima se; nije nepristojna, ne traži svoje, nije razdražljiva, ne pamti zlo; ne raduje se nepravdi, a raduje se istini; sve pokriva, sve vjeruje, svemu se nada, sve podnosi" (1 Kor 4-7).

Sveti Pavle, ne zamjeri mi! Zaboravio si reći: Ljubav je dosjetljiva. Dosjetljivu ljubav prema misijama pokazali su mladi članovi euharistijskog pokreta iz Osijeka. Kako? Pročitajte što slijedi pa ćete saznati.

ČLANOVI EUHARISTIJSKOGA POKRETA MLADIH (MEP) IZ OSIJEKA POMAŽU MISIJE

U svibanjskom broju lista mladih MI od 1998, na str. 4, objavljeno je pismo Katarine Hemperger u kojem predlaže akciju pomaganja misija kroz prodaju misijskih razglednica što ih je tiskala Misijska centrala iz Zagreba koja objavljuje list Radosnu vijest.

Mladi članovi Euharistijskog pokreta iz Osijeka koji se okupljaju u svetištu Srca Isusova redovito čitaju ovaj katolički list za mladež. Na prijedlog svoga voditelja Ivana M., koji je zapazio ovaj poziv, rado su prihvatili ovu inicijativu i naručili su 900 misijskih razglednica (od svakog motiva po 100 komada) iz Misijske centrale Crkve u Hrvata, Zagreb, Voćarska 106. Uz pomoć osječkih svećenika, koji su na to upozorili svoje vjernike, već su raspačali sve razglednice po osječkim župama a dobiveni novac u iznosu od 1.930,00 kuna uputili su Misijskoj centrali a oni će ga poslati našim misionarima. I ova akcija je pokazala da se mladi rado odazivaju kad je u pitanju konkretna akcija za pomoć bližnjima ili misijama.

Na slici: članovi Euharistijskog pokreta mladih na svome uskrsnom izletu Emausu, na uskrsni ponedjeljak 13. travnja 1998. pohodili su novi samostan sestara karmelićanki u Levanjskoj Varoši koji je u izgradnji. Sa sobom su nosili sliku sv. Male Terezije, koju su još lanjske godine prigodom 100. obljetnice njezine smrti proglasila zaštitnicom MEP-a uz sv. Ivana Evanđelista koji je prvi zaštitnik.

Euharistijski pokret mladih, kojemu pripadaju ovi mladi (u Osijeku ih ima oko osamdeset), nastao je još 1844. godine kao jedan oblik duhovnog pomaganja misija molitvom i žrtvom u okviru Apostolata molitve. Danas ovaj pokret djeluje u više od 50 zemalja svijeta. U Hrvatskoj ga skraćeno zovemo MEP (Mladež euharistijskog pokreta) po uzoru na francuski MEJ (Mouvement Eucharistique des Jeunes) i talijanski MEG (Movimento Eucaristico Giovanile). S francuskom i talijanskom granom ovoga pokreta MEP održava bliske veze i kontakte koji se ostvaruje kroz razne susrete koji će se nastaviti i ovoga ljeta. Glavna ideja Euharistijskog pokreta jest slaviti i živjeti euharisitju; kao što je Krist postao kruh za nas, tako i mi trebamo postajati "kruh" za druge, tj. pomagati bližnjega u svakoj potrebi.

o. B. N.

Zagreb, 20. svibnja 1998.

Poštovani i dragi uredniče!

Prije dva dana primila sam Vaš meni drag poklon. Tisuću puta Vam kažem iskreni hvala!

Jako ste me i neočekivano iznenadili i obradovali. Bože dobri, koliko ste susretljivi i velikodušni. Zamolila sam 3 komada Radosne vijesti, a Vaše srce darovalo je 5 komada. Skup je to poklon, ali naš Bog je bogat - može i hoće podmiriti taj moj dug!

Poklonit ću sve vanjskim obiteljima... i osobama. Obradovat ću ih po dobroti Vašoj!

Misije su blizu mojoj duši. Svaki dan molim za misionare... I Vas, zajedno s Vašim suradnicima, dnevno preporučujem sv. Maloj Tereziji.

Cijenjeni uredniče, Vaš uvodni članak je prodorni vapaj za stavljanjem žene, majke na njezino prirodno mjesto. Znamo da su kroz trinaest teških i krvavih stoljeća naše majke čuvale, prenosile i sačuvale - vjeru naših očeva. Majke su pokazatelji života i budućnosti. Blagoslovio Gospodin svaku misao koju ste napisali!

Cijeni Vas, svako dobro želi i lijepo Vas i Vaše suradnike pozdravlja zahvalna

S. Anunciata Voloder, milosrdnica

Moji roditelji žive u ovoj kući. Kakva je kuća u kojoj Ti živiš?

ODGOVORI NA NAGRADNA PITANJA IZ PROŠLOG BROJA:

1. Sveti Otac je posjetio Sudan 1993. godine.
2. Pripadnici plemena Shilluk na sudu prisežu lizanjem šiljka koplja.
3. Djeca u Madagaskaru se igraju u prašini i blatu.
4. Naš misionar don Drago Balvanović primio je Red hrvatskog pletera.
5. U Alžiru ima oko 8000 katolika.

NAGRAĐENI

1. Josipa Kšenek, Pleternica
2. Mijo Stjepanović, Zagreb
3. Ljiljana Mišak, Trnovec Bartolovečki

NAGRADNA PITANJA:

1. U koliko zemalja u svijetu djeluje Euharistijski pokret mladih?
2. Kada je rođen sv. Franjo Ksaverski?
3. Gdje je rođena naša nova misionarka s. Vedrana Ljubić?
4. Koliko ima na čitavom svijetu svećenika?
5. Koju obljetnicu slavi Crkva u Burundiju?

Odgovore šaljite na adresu:
MISIJSKA CENTRALA, Voćarska 106, 10000 ZAGREB

RADOSNA VIJEST
MJESEČNI INFORMATIVNI LIST PAPINSKIH MISIJSKIH DJELA

PRETPLATA I NARUDŽBE
RADOSNA VIJEST
Voćarska 106, 10000 ZAGREB
Tel/faks: 01/46 80 512

GODIŠNJA PRETPLATA:
Za tuzemstvo: 48,00 kuna
Za inozemstvo: 30 DEM + avion

KUNSKI RAČUN
Zagrebačka banka dd
30101-620-16 012101-2320441489
U predpolje "Poziv na broj"
Upišite br. 14.

DEVIZNI RAČUN: RADOSNA VIJEST
Zagrebačka banka dd
30101-620-16 2521447469

Pretplatu i priloge za misije možete slati poštanskom uputnicom na adresu: Voćarska 106, Zagreb 10000 ZAGREB

SURADNIČKI PRILOG PMD:
Za 1998. 30,00 DEM

MISIJSKA CENTRALA CRKVE U HRVATA
Voćarska 106, Zagreb
Tel./faks: (01) 46 80 512.

GLAVNI UREDNIK

ANTO BURIĆ
Voćarska 106
10000 ZAGREB, tel./faks: 01/46 80 512

UREDNIČKO VIJEĆE

Nacionalno vijeće PMD
Nacionalni direktor PMD
Mons. Slobodan Štambuk
21450 HVAR
Tel. i faks: (00385) 21/741-152
Mobitel: 099-475-152

****

TISAK: "STUBA"

****

"Radosna vijest" je oslobođena od poreza na promet mišljenjem Ministarstva kulture broj: 532-03-1/7-96-01 od 7. kolovoza 1996.

... Što god učiniste jednome od ovih najmanjih, meni učiniste

(Mt 15,40)

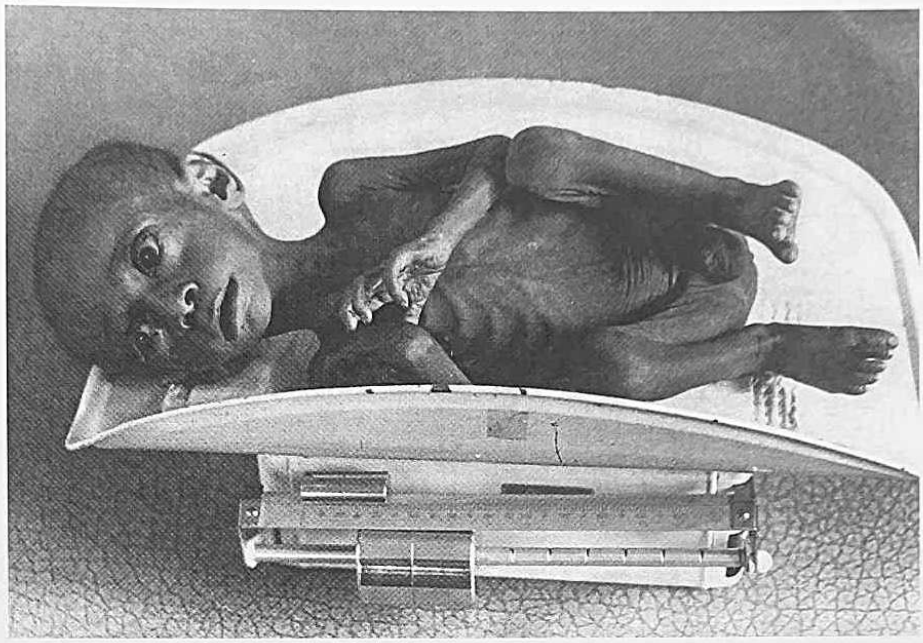

MISIJE

N. N. 100,00 * S. T. Velika Gorica 200,00 * N. N. Osijek 50,00 * Pave Radonić, Dubrovnik 100,00 * Marija Bartošek sa suradnicima misija, Požega 200,00 * Sestre franjevke, Zadar (1. mj. 98) 52,00 * N. N. Zagreb 1.000,00 * Pero Pejić, župa Jelaške 5. i 6. mj. 218,20 * Ž. U. sv. Ivana Krstitelja, Zagreb 40,00 * A. Jakominić, Dobrinj 50,00 * L. V. Zagreb 200,00 * Sestre Sl. milosrđa, Dubrovnik 52,00 * Vjeroučenici od 6. do 8. raz. OŠ "Tin Ujević" Zagreb 243,10 * T. K. Križevci 40,00 * Marija Sučić, Rijeka 50,00 * Ante Miloš, Zagreb 52,00 * Službenice milosrđa, Split 152,00 * Ž. u. Korčula 52,00 * Anđelka Jurišić, Oberhausen - Njemačka 1.089,00 * N. N. 431,00 * Fani, Đakovo 363,00 * Franjevke bosansko-hrvatske provincije, Sarajevo 544,50 * Stana Seles, Rijeka 50,00 * N. N. Rešetari 200,00 * Obitelj Skender, Zagreb 100,00 * Bojka Arambašić, Osijek 52,00 * Zdravko Verveger, Zagreb 52,00 * Marija Maras, Gospić 200,00 * Anica Učić, Šepurine 300,00 * Tea Galinović, Valpovo 150,00 * Vlč. Marcel Krebel, Pula 52,00 * Ž. u. sv. Josipa, Rijeka 60,00 * Sestre dominikanke, Šibenik 52,00 * Slavica Turkalj, Nova Kapela 100,00 * Ž. u. Vinagora 52,00 * Marija Jurčić, Vinkovci 52,00 * Matea i Ivana Jurković, Makarska 100,00 * Petar Pelić, Zagreb 100,00 * Luci Sočak, Slovenija 50,00 * Časne sestre, Solin 2.000,00 * Časne sestre, Košute - Trilj 300,00 * Štefa Mrnjec, Zapolje 52,00 * Ž. u. sv. Franje Lipik 52,00 * Ž. u. Đulovac 104,00 * Ana, Dugi Rat 20,00 * Pave Radonić, Dubrovnik 100,00.

GLADNI

Kartuzija - Pleterje 100,00 * Pero Pejić, župa Jelaške 5. i 6. mj. 218,20 * T. K. Križevci 40,00 * Fani, Đakovo 363,00 * Marija Marohnić, Križišće 200,00 * Ružica i Matilda, Nin 50,00 * Obitelj Skender, Zagreb 50,00 * Obitelj Mesić, Gospić 500,00 * Luci Sočak, Slovenija 50,00 * Ivka Čikato, Dubrovnik 100,00 * A. T. Jelsa 360,00 * Obitelj Fabijaničić, Velika Gorica 50,00 * Mijo Gavrić, Aachen - Njemačka 1.810,00.

MISIONARI

Maja Biljan, Križevci 250,00 * Vjeroučenici i OŠ Stjepana Radić, Oštra Luka - Bok 3.305,02 * Pero Pejić, župa Jelaške 5. i 6. mj. 218,20 * A. Čeperić, Senj 300,00 * N. N. Zagreb 29.744,15 * Dragica Šestak, Križevci 100,00 * N. N. 500,00 * Željko, Šibenik 300,00 * Zora, Šibenik 110,00 * Anđelina, Šibenik 50,00 * Školske sestre franjevke, Kloštar Ivanić 600,00.

GUBAVCI

Pero Pejić, župa Jelaške 5. i 6. mj. 218,20 * Fani, Đakovo 363,00 * Obitelj Skender, Zagreb 50,00.

GRADNJA SIROTIŠTA

N. N. Duga Resa 3. mj. 3.530,30.

Poštanske markice

Anto Lončarić, Rijeka * Kartuzija - Pleterje * Maja Biljan, Križevci * Ž. u. sv. Vid, Malinska. * Mr. Tomo Knežević, Sarajevo * Stana Seles, Rijeka * Emilija Novotny, Zagreb * Vjeroučenici OŠ "Josip Kozarac" i župnik Marko Milinković, Semeljci.

Telefonske kartice

Djevojke doma Gospe Lurdske, Zagreb * Studenti IKD - Zagreb * s. Slavica Buljan, Zagreb.

Naočale

Misijski ured, Zagreb * Vjeroučenici OŠ Tin Ujević, Zagreb * Katarina Pavković, Ičići * Emilija Novotny, Zagreb * Anđelka Bosnar - župa Vinagora.

U MISIJSKOJ CENTRALI, Voćarska 106, 10000 ZAGREB
Ili telefonom na broj (01) 46 80 512
MOŽETE NARUČITI

RADOST ŽIVLJENJA - 440 stranica, cijena 55,00 kuna.
Sestra Anđela Golub upozorava na moderna zla koja su zahvatila današnje generacije i pokušava savjetom pomoći u njihovu rješavanju.

USTANI I HODI - 230 stranica, cijena 40,00 kuna.
Poznati karizmatički pisac i propovjednik Dario Betancourt, koji je nedavno boravio u Zagrebu uči nas kako u djelo provesti Isusovu oporuku: "Idite po svem svijetu... Liječite bolesne!"

BORBE JEDNOG MISIONARA - 120 stranica, cijena 40,00 kuna.
Što je sve doživio naš misionar don Danko Litrić u Ruandi propovijedajući Isusa. Prihod od prodane knjige biti će uručen don Danku Litriću koji je ove godine došao na odmor.

TEMELJI VJERE: Je li Bog zagonetka? Tražiš li unutarnji mir? Želiš li novi početak u svome životu? Tražiš li izvor duševne snage? Želiš li naučiti moliti? Tražiš li put kroz ovo uzburkano doba?
Za takve ljude je ova knjiga zamišljena. 150 stranica. Cijena: 20 kuna.
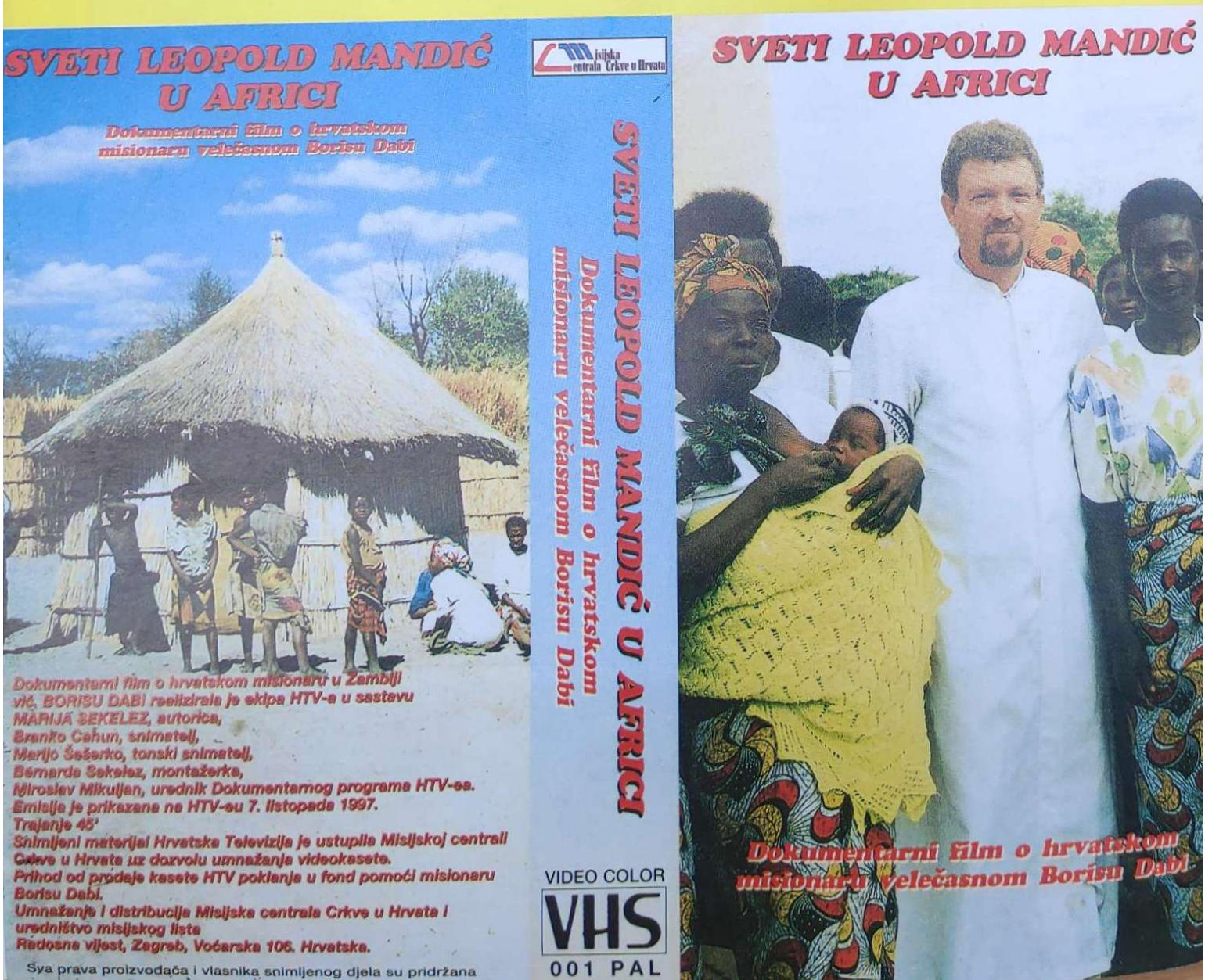
VIDEOKASETA SVETI LEOPLOD MANDIĆ U AFRICI - Cijena 80,00 kuna. Prihod od prodane kasete ide u fond don Borisa Dabe za kupnju zvona.